JUBA MAURITANUS.

Pompeianis prœlio ad Thapsum (46 a. C.) in Africa debellatis, Juba, Numidiæ rex, Scipionis socius, desperata salute, ut vitaret, quæ in victos committi solent, ipse sibi mortem conscivit (Hirtius De bello Afric. c. 94; Appian. B. C. II, 100; Dio Cass. XLIII, 8). Filius ejus, Juba (1), historicus noster, puerulus adhuc, Cæsaris ornavit triumphum. Appian. B. C. II, 101 : Ἔνθα καὶ Ἰόβα παῖς, Ἰόβας ὁ συγγραφεὺς, βρέφος ὢν ἔτι, παρήγετο. Plutarch. Cæsar. c. 55 : Τότε καὶ υἱὸς ὢν ἐκείνου, κομιδῇ νήπιος, ἐν τῷ θριάμβῳ παρήχθη, μακαριωτάτην ἁλοὺς ἅλωσιν, ἐκ βαρβάρου καὶ νομάδος Ἑλλήνων τοῖς πολυμαθεστάτοις ἐνάριθμος γίνεσθαι συγγραφεῦσι (2). De institutione pueri, qua sub Octaviani auspiciis usus esse videtur egregia, traditum nihil accepimus. Juvenis Octavianum in bellum contra æmulum secutus, post mortem Antonii (30 a. C.), Cleopatram Selenen, Cleopatræ reginæ ex Antonio triumviro filiam, a victore uxorem accepit, inque regnum paternum restitutus est (29 a. C.). Dio Cass. LI, 15 : Ἡ δὲ Κλεοπάτρα Ἰόβᾳ τῷ τοῦ Ἰόβου παιδὶ συνῴκησε. Τούτῳ γὰρ ὁ Καῖσαρ τραφέντι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ συστρατευσαμένῳ οἱ, ταύτην τε καὶ τὴν βασιλείαν τὴν πατρῴαν ἔδωκε. Plutarch. Anton. c. 87 : Ἀντωνίου δὲ γενεὰν ἀπολιπόντος ἐκ τριῶν γυναικῶν ἑπτὰ παῖδας, ὁ πρεσβύτατος, Ἄντυλλος, ὑπὸ Καίσαρος ἀνῃρέθη μόνος· τοὺς δὲ λοιποὺς Ὀκταβία παραλαβοῦσα μετὰ τῶν ἐξ ἑαυτῆς ἔθρεψε· καὶ Κλεοπάτραν μὲν τὴν ἐξ Κλεοπάτρας Ἰόβᾳ, τῷ χαριεστάτῳ βασιλέων, συνῴκισεν. Cf. Strabo XVII, p. 828. Sueton. Calig. c. 26. — Quattuor annis post Augustus, finito contra Astures et Cantabros bello, Jubæ assignavit regna quæ Bocchus et Boguas ante tenuerant (Mauritaniam Tingitanam et Cæsariensem), ac præterea partem Gætuliæ. Dio Cass. LIII, 26 : Παυσαμένου δὲ τοῦ πολέμου τούτου... τῷ μὲν Ἰόβᾳ τῆς τε Γαιτουλίας τινὰ ἀντὶ τῆς πατρῴας ἀρχῆς, ἐπείπερ ἐς τὸν τῶν Ῥωμαίων κόσμον οἱ πλείους ἐσεγεγράφατο, καὶ τὰ τοῦ Βόκχου τοῦ τε Βογούου ἔδωκε (25 a. C.). Strabo XVII, p. 828 : Μικρὸν μὲν οὖν πρὸ ἡμῶν οἱ περὶ Βόγον βασιλεῖς καὶ Βόκχον κατεῖχον αὐτὴν (Mauritaniam), φίλοι Ῥωμαίων ὄντες· ἐκλιπόντων δὲ τούτων, Ἰούβας παρέλαβε τὴν ἀρχὴν, δόντος τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν ἀρχὴν πρὸς τῇ πατρῴᾳ. Idem VI, p. 288 : Νυνὶ δ' εἰς Ἰούβαν περιέστηκεν ἥ τε Μαυρουσία καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἄλλης Λιβύης διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὔνοιάν τε καὶ φιλίαν. Regiam Juba constituit Jol urbem, quam magnopere auctam in honorem patroni Cæsaream (hodie *Cherchel* (*)) denominavit. Strabo XVII, p. 831 : Ἦν δὲ, ἐν τῇ παραλίᾳ ταύτῃ πόλις Ἰὼλ ὄνομα, ἣν ἐπικτίσας Ἰούβας ὁ τοῦ Πτολεμαίου πατὴρ, μετωνόμασε Καισάρειαν, ἔχουσαν καὶ λιμένα, καὶ πρὸ τοῦ λιμένος νησίον. Μεταξὺ δὲ τῆς Καισαρείας καὶ τοῦ Τρητοῦ μέγας ἐστὶ λιμὴν, ὃν Σάλδαν καλοῦσι· τοῦτο δ' ἐστὶν ὅριον τῆς ὑπὸ τῷ Ἰούβᾳ καὶ τῆς ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις. Plinius V, 1, 1 : *Promontorium Apollinis, oppidumque ibi celeberrimum Cæsarea, ante vocitatum Jol, Jubæ regia, a Divo Claudio coloniæ jure donata.* — Anno 6 p. Chr. Gætulorum contra Jubam exarsit seditio, quam compescuit Cornelius Cossus. Dio Cass. LV, c. 28 : Γαιτοῦλοι, τῷ τε Ἰούβᾳ τῷ βασιλεῖ ἀχθόμενοι, καὶ ἅμα ἀπαξιοῦντες μὴ οὐ καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἄρχεσθαι, ἐπανέστησαν αὐτῷ· καὶ τὴν πρόσχωρον ἐπόρθησαν, καὶ συχνοὺς καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπιστρατεύσαντας σφίσιν ἀπέκτειναν. Τὸ δὲ σύμπαν ἐπὶ τοσοῦτον ἐπηυξήθησαν, ὥστε Κορνήλιον Κόσσον, τὸν κατεργασάμενον σφᾶς, τιμάς τε ἐπινικίους καὶ ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν. Cf. Florus IV, 12, 40. Vellej. II, 116. Quo tem-

(1) De majoribus Jubæ dicere ad nos nihil attinet. De suspectæ fidei inscriptione (in qua regum series : Juba, Juba, Hiempsal, Gulussa, Masinissa) v. Sylloge epistol. Burmanni tom. II, p. 145 sq. Saxius in Onom. I, p. 178. Cf. infra. Jubæ sententiam ex qua familiæ suæ genus ab Hercule derivat, v. in fragm. 19. Ceterum vid. Sevin, *Recherches sur la vie et les ouvrages de Juba le jeune*, in *Mém. de l'Acad. d. Inscr.* tom. IV, p. 457 sqq.

(2) Ex alio fonte, cui fidem merito denegarunt, sua hausit Suidas : Ἰόβας, Λιβύης καὶ Μαυρουσίας βασιλεὺς, ὃν λαβόντες καὶ μαστιγώσαντες ἐπόμπευον οἱ Ῥωμαῖοι, οὐ μὴν ἀνεῖλον, διὰ τὴν παίδευσιν. Ἦν δὲ ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ τὴν Κλεοπάτρας θυγατέρα Σελήνην, ἣν ἐκ τοῦ Καίσαρος Γαίου (deb. ἐξ Ἀντωνίου) γενομένην ἐπεποίητο, γυναῖκα εἰλήφει. Συνήκμαζε δὲ αὐτῷ Δίδυμος ὁ χαλκέντερος, ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ. Ἔγραψε πολλὰ πάνυ. Ad vocem μαστιγώσαντες Welserus ap. Jungerm. ad Polluc. V, 88 : « Puer admodum ductus fuit, et quæ tum flagrorum causa? neque ob eruditionem profecto puer servatus. Satis indicat Plutarchus, captivitatem demum eruditioni occasionem dedisse. Imaginem inter illustres Ursini reperies loco LXXVIII. Sed cave commentario fidem habere, qui quæ filii sunt, patri tribuit. » — Bernhardyus annotat : « Neque vero temere Suidas talia fingit. Mihi videtur quod de vindicta libertatis traditum invenisset, paullo pinguius ille accepisse. » Mihi declamationem rhetoris cujusdam redolere videntur.

(*) Alii aliter. Vid. quos laudat Forbiger. *Alt. Geogr.* tom. II, p. 873. n. 91. Ch. Lenormant in *Journal des débats*, 23 Jan. 1844 : « Un buste de marbre est decouvert récemment à *Cherchel*, dans l'Algérie... c'est le portrait d'un homme dans tout l'éclat de la virilité, dont le front est orné du bandeau royal. Il offre une évidente ressemblance avec celui qu'on voit sur les monnaies du fils de Juba II, Ptolémée, second et dernier roi de la Mauritanie Tingitane. Cherchel est l'ancienne Césarée. »

pore hæc acciderunt, Cleopatra, ex qua Ptolemæum filium Juba susceperat, jam erat defuncta. Alteram uxorem rex duxerat Glaphyram, Archelai Cappadociæ regis filiam, quam mox repudiasse videtur. Scilicet apud Josephum (Ant. Jud. XVII, 13, 4) leguntur hæc : Παραπλήσια δὲ καὶ Γλαφύρᾳ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ (Archelai Judæorum regis) τυγχάνει, βασιλέως Ἀρχελάου θυγατρὶ οὔσῃ, ᾗ συνῴκει, παρθένον λαβών, Ἀλέξανδρος Ἡρώδου μὲν υἱός, Ἀρχελάου δὲ ἀδελφός· ἐπεὶ δὲ συμβαίνει τὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ πατρὸς τελευτῆσαι, Ἰόβᾳ τῷ Λιβύων βασιλεῖ γαμεῖται· μεταστάντος (?) δὲ τοῦ Λίβυος, χηρεύουσαν ἐν Καππαδοκίᾳ παρὰ τῷ πατρὶ Ἀρχέλαος ἄγεται, τὴν συνοικοῦσαν αὐτῷ Μαριάμνην ἐκβαλών. Quorum postrema : μεταστάντος δὲ κτλ., falsa esse recte Sevinus et Wernsdorfius monuerunt. Nam Glaphyra, ipso testante Josepho, defuncta est an. 7 p. C., dum Jubam longe ultra vitam deduxisse constat. Fortasse res ita expedienda est. Jubam suspicor non modo opus De expeditione Arabica Caio Cæsari dedicasse, sed ipsum etiam comitem se Caio adjunxisse, atque, quum in Syria cum eo commorabatur, duxisse Glaphyram, deinde vero, postquam Caius in Asia obierat (an. 4 p. C.), in Africam reversum esse, Glaphyram autem repudiatam et in Asia relictam. Jam fieri facile potuit, ut verbum μεταστῆναι in fonte Josephi de profectione regis positum esset, a Josepho autem minus attento de obitu ejus acciperetur. — Quousque vixerit Juba, accurate definiri nequit. In numis notantur anni XXXVI. XL. XLII. XLV. Quorum postremus incideret in an. 16 p. C. Porro apud Strabonem lib. VI, p. 288 leguntur hæc : Νυνὶ δ' εἰς Ἰούβαν περιέστηκεν ἡ Μαυριτανία. Igitur in vivis adhuc fuit Juba anno 18 p. C. : nam Strabonis librum quartum anno 18, librum sextum vero ante annum 19 (ante mortem Germanici) scriptum esse liquet ex lib. IV, p. 206 et lib. VI, p. 288. Idem Strabo lib. XVII, p. 828 ita habet : Ἰούβας μὲν οὖν νεωστὶ ἐτελεύτα τὸν βίον· διαδέδεκται δὲ τὴν ἀρχὴν υἱὸς Πτολεμαῖος, γεγονὼς ἐξ Ἀντωνίου θυγατρὸς καὶ Κλεοπάτρας. Idem p. 840 : ... Λιβύην ὅση ὑπὸ Ῥωμαίοις, ἔξω τῆς ὑπὸ Ἰούβᾳ μὲν πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαίῳ τῷ ἐκείνου παιδί. At quonam anno librum decimum septimum scripserit Strabo, num anno 19 vel 20 vel etiam 21, non liquet. Proxime tamen a vero nos abesse puto si anno 19 vel 20 regem obiisse statuamus. Anno 24 jam regnasse Ptolemæum ex Tacito intelligitur, qui in Ann. IV, 23 : *Jamque tres*, inquit, *laureatæ in urbe statuæ, et adhuc raptabat Africam Tacfarinas auctus Maurorum auxiliis, qui Ptolemæo, Jubæ filio juventa incurioso, libertos regios et servilia ministeria bello mutaverant.* Idem Tacitus in Annal. IV, 5 (ad an. 23) dicit : *Mauros rex Juba acceperat donum populi Romani.* Unde Wernsdorfius colligit Jubam anno 23 adhuc vixisse. At ex verbis Taciti minime id consequitur; nihilque obstat quin an. 23 Ptolemæus jam successerit in regno, quod quinquaginta ante annis Juba pater donum a Romanis acceperat.

Ceterum quanta Jubæ regis fama et auctoritas fuerit, ex honoribus in eum collatis licet augurari. Minus huc pertinet quod Mauri Jubam post obitum pro deo coluisse dicuntur (Minucius Felix p. 214 : *Et Juba Mauris volentibus deus est;* Lactant. De fals. rel. I, 11; Isidor. VIII, 11); nam eundem honorem etiam ceteris regibus, sive bonis sive malis, mores Mauritaniæ decernebant (*). Avienus vero laudem Jubæ canit in Ora marit., v. 270 sqq., ubi de Gadibus :

.... Multa (inquit) et opulens civitas
ævo vetusto, nunc egena, nunc brevis,
nunc destituta, nunc ruinarum agger est.
Nos hoc locorum præter Herculaneam
solennitatem vidimus miri nihil.
At vis in illis tanta vel tantum decus
ætate prisca sub fide rerum fuit,
rex ut superbus omniumque præpotens
quos gens habebat forte tum Maurusia,
Octaviano princeps acceptissimus
et literarum semper in studio Juba,
interfluoque separatus æquore,
illustriorem semet urbis istius
duumviratu crederet.

Quo de loco adscribam quæ docte disputat Wernsdorfius (Poet. Minor. vol. V, p. 502 ed. Lemaire) : « Jam de *Duumviratu* reipublicæ Gaditanæ, quem a Juba rege gestum perhibet Avienus. Id quidem non alio veteris scriptoris testimonio constat; potest tamen convenientibus quibusdam aliis monumentis illustrari. An verum usquequaque sit, Jubam *illustriorem se* urbis illius *Duumviratu credidisse*, equidem non pertenderim, id saltem pro certo habeam, pro magno Gaditanorum suoque ipsius in Cæsarem Augustum studio, atque ad tuendam hujus in populis Hispaniæ potestatem, oblatum duumviratus honorem non Gadium modo sed et plurium civitatum Hispaniæ suscepisse libenter gratumque habuisse. Erat enim urbs Gaditana inprimis addicta Cæsari, quod a Julio Cæsare, pa-

(*) Cyprianus De idol. vanit. c. 2 : *Mauri vero manifesto reges suos colunt, nec ullo velamento hoc nomen prætexunt.* Tertullianus Apolog. c. 24 : *Unicuique provinciæ et civitati suus deus est... ut Africæ Cælestis, ut Mauritaniæ reguli sui.* Errat Sevinus p. 462, qui Cyprianum et Tertullianum hæc excogitasse putavit ex iis quæ de Juba referuntur. Vide quæ de Libyum in defunctos reges religiositate leguntur ap. Nicolaum Dam. fr. 115. Cf. etiam Spartian. in Severo c. 13 : *Horum igitur tantorum interfector* (Severus) *ab Afris ut deus habetur.*

cata Hispania, civitatem Romanam acceperat, teste Dione Cassio lib. XLI, et propterea *Augusta urbs Julia Gaditana* appellata (Plinius IV, 22), propter opes autem insigni præsidio rei Romanæ esse poterat. Mos erat, ut gentes et civitates exteræ viros a Romanis illustres, qui eas primum rei Romanæ adjecissent, aut civitate Romana donassent, patronos sibi adoptarent. Eam ob causam Gaditani generum Cæsaris Augusti M. Agrippam patronum suum nuncuparunt, quod plurimi Gaditanorum nummi testantur, in quibus Agrippa *patronus* vel *parens* municipii Gadit. vocatur. Agrippa demortuo forte Gaditani, ut in eadem domus Cæsareæ tutela manerent, Jubam regem substituerunt : neque mihi dubium est, quum ei duumviratus honorem detulissent, simul patronum coloniæ suæ designasse. Certe utrumque ei contigisse in alia urbe Hispaniæ maritima, Carthagine nova, demonstrat lapis antiquus ea in urbe repertus, cujus inscriptionem ex Reinesii Syntagm. p. 329, hic integram transcribam :

REGI JUBÆ REGIS
JUBÆ FILIO REGIS
HIEMPSALIS N. REG. GAV.
PRONEPOTI REGIS MASI
NISSÆ ABNEPOTI N. E. P. D. I.
II VIR QUINQ. PATRONO
COLONIÆ
COLONI ET INCOLÆ
LIBERTINI.

Singularias literas, quæ versu quinto occurrunt, Reinesius in indice interpretari tentat : *Nomini Ejus Ponendum Dicandumque Jusserunt;* Sponius : *Numini Ejus Plurimum Devoti Jusserunt.* Sed hæ formulæ minus videntur convenire verbis sequentibus, quibus tituli Jubæ continuantur. Itaque malo : *Nunc Etiam Publico Decurionum Jussu.* Quidquid id est, lapis hic dicatur *Jubæ Regi Duumviro Quinquennali, Patrono Coloniæ.* Quod ipsum confirmat, qui plane idem præfert, nummus antiquus a Gesnero, Reg. min. gent. Tab. III, fig. 18, et a Liebio in Goth. num. p. 41 propositus, et Carthagini Novæ haud temere adscriptus, qui in adversa parte florem loti exhibet cum inscript. : JUBA REX JUBÆ F. II V. Q., *duumvir quinquennalis;* in aversa : CN. ATELLIUS PONTI. II V. Q. *pontifex, duumvir quinquennalis,* cum instrumentis pontificalibus quattuor. Ex quo intelligimus, Jubæ regis in duumviratu Carthaginis collegam fuisse Cn. Atellium, eumque pontificem. Qui monumentum superius ei posuerunt, dicuntur *coloni et incolæ libertini.* Frequens libertinorum nomen per colonias Hispanicas est. Ortum eorum et primam coloniam tradit Livius lib. XLIII, 3, qui memorat homines super quattuor millia, qui se ex militibus Romanis et ex Hispanis mulieribus, cum quibus connubium non esset, natos profiterentur, ex Hispania per legatos senatum rogasse, ut sibi oppidum, in quo habitarent, daretur. Senatum decrevisse, ut ex iis qui manumissi essent, Carteiam ad Oceanum deducerentur. Hanc coloniam libertinorum, quæ Carteiæ subcrevit, haud dubie aliæ deinceps secutæ sunt, quæ maritimas Hispaniæ urbes insederunt, fortasse etiam a colonis ex Africa missis et pari conditione natis, subinde auctæ sunt. *Libertinos municipii Suelitani* in Hispania Bætica nominat inscriptio ap. Reines. p. 131, et Spon. sect. V, p. 189, et Reinesius in Comment. ad hanc inscript. p. 136, item in Epist. XXXI ad Hosm. monet, in alia inscriptione Antiquariæ Hisp. reperta, p. CCCXCV, n. 7, et p. CCCCXXVI, n. 8, pariter Libertinorum mentionem fieri. Fortasse Gaditana colonia æque ac Carthaginiensis multos ejusmodi libertinos habuit, eosque e Mauritania Numidiaque traductos, unde ratio aliqua potuit esse, cur Jubam regem sibi Duumvirum et Patronum optarent. Gaditano Jubæ honori addere possumus alium, a peregrina gente ei exhibitum. Quippe Pausanias (I, 17, 2) memorat Athenis in gymnasio, quod Ptolemæum vocatur, *Jubæ Libyco* statuam fuisse positam. » — Dictum regis servavit Quinctilianus (VI, 3, 90) : *Juba... quærenti, quod ab equo suo esset adspersus, Quid tu, inquit, me Hippocentaurum putas?*

Hactenus de rege χαριεστάτῳ; jam de scriptore videamus. Nam *studiorum claritate memorabilior etiam quam regno* fuit (Plinius V, 1. fr. 27); ἀνὴρ πολυμαθέστατος dicitur Athenæo (III, p. 83, B. fr. 25); Plutarcho est ὁ πάντων ἱστορικώτατος βασιλέων (Sertor. c. 9. fr. 19). Scripsit πολλὰ πάνυ, uti Suidas ait. Commemorantur :

1. Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, libris min. II. Fr. 1-20.
2. Ἀσσυριακά, libris II. Fr. 21-22.
3. Λιβυκά, libris min. III. Fr. 23-38.
4. *De Arabia sive De expeditione Arabica.* Fr. 39-67.
5. *Physiologa.* Fr. 68-69.
6. *De Euphorbia herba.* Fr. 27.
7. Περὶ ὀποῦ. Not. ad fr. 27.
8. Περὶ γραφικῆς (Περὶ ζωγράφων), libris min. VIII. Fr. 70-72.
9. Θεατρικὴ ἱστορία, libris min. XVII. Fr. 73-83.
10. Ὁμοιότητες, libris min. XV, Fr. 85-86.
11. Περὶ φθορᾶς λέξεως, libris min. II. Fr. 87
12. Ἐπίγραμμα. Fr. 84.

Romanam Historiam ab antiquissimis tempori-

bus ad suam ætatem deduxisse videtur. Certe de Sullæ rebus sermo est fr. 18. Quod de Sertorio narratur fr. 19, incertum est utrum ad Λιβυκὰ an ad Ῥωμαϊκὰ sit referendum. Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν nominat Stephanus Byzantius (fr. 15). Quod etsi per se minime probat ad antiquitates maxime Romanas Jubam attendisse, reliquiæ tamen, ut ita statuamus, persuadent. Magni ambitus historia non fuerit, nam libro secundo jam sermo erat de Numantia. Græce opus scriptum esse testatur Plutarchus in Comp. Pelop. c. Marc. (fr. 17) ubi: Ἡμεῖς, ait, Λιβίῳ, Καίσαρι καὶ Νέπωτι, καὶ τῶν Ἑλληνικῶν τῷ βασιλεῖ Ἰόβᾳ πιστεύομεν. Idem in Cæsar. c. 55 Jubam dicit ἐξ βαρβάρου καὶ νομάδος Ἑλλήνων τοῖς πολυμαθεστάτοις ἐνάριθμον γενέσθαι συγγραφεῦσι. Quæ scribens Plutarchus quum vix de una Romanorum historia cogitaverit, atque ipse ex aliis Jubæ libris deprompta afferat, etiam reliqua regis opera græce exarata fuisse statuendum erit, nisi peculiares rationes adsint, cur unum vel alterum latino sermone scriptum malueris.

De *Assyriorum historia*, in qua Berosum auctor secutus est, non habeo quod dicam.

In *Libyæ descriptione* Jubam Punicos auctores (v. c. Hiempsalem, de quo v. Sallust. B. Jug. c. 17) adhibuisse, quum per se probabile est, tum diserte testatur Amm. Marcellinus (fr. 29). Præterea ipsum regem suæ ditionis regiones et proximas diligenter excussisse ex fragmentis colligitur. Hujus igitur operis jactura præ ceteris dolenda.

De Arabia terrisque adjacentibus volumina scripsit ad Caium Cæsarem, Augusti filium, qui expeditionem Parthicam et Arabicam moliens (an. 1 a. C.), fama ejus terræ ardebat (v. fr. 51. 44. 46). Eandem ob causam Augustus ad commentanda omnia in Orientem præmiserat Dionysium Characenum (fr. 44). Juba num ipse illas regiones lustraverit, haud liquet, etsi veri non absimile esse videtur. Confidentius contendere licet eum multo studio congessisse quæcunque priores scriptores inde ab Alexandri ætate de plagis istis prodiderant. Fragmenta uni debemus Plinio, qui lib. VI, 27, 31 (fr. 44) in descriptione Arabiæ secutum se dicit Jubam regem et arma Romana. Quare non ea tantum, ubi expressa est Jubæ mentio, sed alia etiam plurima ex Nostro fluxisse putanda sunt. Latine opus scriptum fuisse Dodwellus (v. not. ad fr. 39) suspicatur propterea maxime, quod in iis quæ apud Plinium de paraplo Nearchi et Onesicriti ex Juba afferuntur, spatia Græcorum ad Romanorum milliaria sint revocata. Quod quidem argumentum caret pondere. Nam quum Plinius terrarum mensuras locorumque distantias e Græcis scriptoribus depromptas ubique fere ad passus Romanos redegerit, quidni idem in Jubæ libris excerpendis fecisse censeatur?

Quantopere Noster rerum, quæ ad naturalem historiam pertinent, studiosus fuerit Arabica docent luculentissime. Iisdem peculiare opus dedicaverat, Φυσιόλογα, uti videtur, inscriptum. Etiam de re rustica nescio an aliqua composuerit (v. fr. 69). Ad artem medicam spectant libelli De opio et de euphorbia, miræ virtutis herba, quam in Atlante rex vel potius medicus regis Euphorbus indagaverat.

De arte pictoria, De pictoribus eorumque operibus multis exposuerat voluminibus, ex quibus nihil nisi duo de Parrhasio et Polygnoto fragmenta perdurarunt. Fortasse descriptio picturarum, quibus Polygnotus aliique monumenta Athenarum ornaverant, in causa fuit, cur amicum Augusti civitate donandum statuaque honorandum putarent Athenienses. Eorundem urbem altero Juba illustravit opere, ἱστορία θεατρική inscripto. Reliquiæ ejus fere omnes sunt de instrumentis musicis deque generibus saltationum. Verum de ipsis quoque poetis et de ratione qua argumenta sua tractaverint auctorem disseruisse colligas ex fragm. 83.

Libris, quibus Ὁμοιότητες titulus erat, similitudines, quæ inter diversorum populorum instituta moresque intercesserint, demonstrasse videtur.

In grammatico argumento versabatur opus Περὶ φθορᾶς λέξεως, sive De corruptione sermonis, scilicet græci. Commemoratur denique Juba artigraphus de rebus nonnullis quæ ad grammaticam latinam pertinent. Qui quum latine scripserit, a Vossio et Sevino diversus esse a Nostro videtur. Fortasse erraverunt viri doctissimi.

Hactenus de πολυμαθείᾳ Varronis Africani. Fidem ejus et auctoritatem in multis impugnavit Didymus ille χαλκέντερος, ὁ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ. Parum hoc me moveret, nisi fatendum esset nihil me in reliquiis deprehendisse, quod virum prodat cum multiplicis eruditionis copia jungentem etiam acumen judicii et severitatem; contra nimiæ et anilis fere credulitatis vestigia sat frequentia deprehendes. Quæ quum ita se habeant, nescio quanam re nisi regii nominis præstigio Juba inter ævi sui polyhistores eminuerit.

ΡΩΜΑΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Steph. Byz. : Ἀβοριγῖνες, ἔθνος Ἰταλικὸν, ὡς Ἰόβας ἐν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας πρώτῃ· « Μέχρι μὲν οὖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνην (l. Ἀβοριγίνων ὀνομασίαν) διέσωζον, Λατίνου δὲ βασιλεύσαντος οὕτω προσηγορεύθησαν. » Τὰ αὐτὰ καὶ Χάραξ. Aut Jubam cum Dionysio confundit Stephani Epitomator, aut Juba exscripsit Dionysium Hal. in Ant. Rom. I, ubi : μέχρι μὲν οὖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἀβοριγίνων ὀνομασίαν διέσωζον, κτλ.

2.

Idem : Λαβίνιον, πόλις Ἰταλίας, Αἰνείου κτίσμα· Ἰόβας ἐν πρώτῳ· ἀπὸ τοῦ τῆς βασιλέως θυγατρὸς Λαβινίας.

3.

Idem : Ὠστία, πόλις Ἰταλίας. Ἰόβας ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας· « Ἀπὸ μὲν τῶν βορείων μερῶν ὁ Τίβερις· Ὠστία πόλις πλησίον. »

4.

Plutarchus Romul. c. 14, 13, de raptis Sabinis : Ἁρπασθῆναι δέ φασιν, οἱ μὲν, τριάκοντα μόνας, ἀφ' ὧν καὶ τὰς φρατρίας ὀνομασθῆναι· Οὐαλέριος δὲ Ἀντίας ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ πεντακοσίας· Ἰόβας δὲ τρεῖς καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἑξακοσίας παρθένους.

5.

Idem ib. c. 15, 7 : Τὸν Ταλάσιον..., ὥσπερ Ἕλληνες τὸν Ὑμέναιον, ἀπᾴδουσι Ῥωμαῖοι τοῖς γάμοις. Quem morem nonnulli ab iis, quæ in raptu Sabinarum contigisse narrantur, derivari putant. Οἱ δὲ πλεῖστοι νομίζουσιν, ὧν καὶ ὁ Ἰόβας ἐστὶ, παράκλησιν εἶναι καὶ παρακέλευσιν εἰς φιλεργίαν καὶ ταλασίαν, οὔπω τότε τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνόμασι τῶν Ἰταλικῶν ἐπικεχυμένων. Cf. id. Qu. Rom. c. 31 : « Διὰ τί ὁ πολυθρύλλητος ᾄδεται Ταλάσιος ἐν τοῖς γάμοις; » Πότερον ἀπὸ τῆς ταλασίας; Καὶ γὰρ τὸν τάλαρον τάλαντον ὀνομάζουσι· καὶ τὴν νύμφην εἰσάγοντες, νάκος ὑποστρωννύουσιν· αὐτὴ δ' εἰσφέρει μὲν ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ τὴν θύραν περιστέφει τοῦ ἀνδρός. Ceterum hæc, sicuti alia nonnulla quæ de antiquitatibus Romanis traduntur, legi etiam poterant in libro Ὁμοιότητες inscripto, quo Græca cum Romanis Juba comparavit.

6.

Idem Rom. c. 17, 10 : Ἑάλω δὲ καὶ Ταρπήιος προδοσίας ὑπὸ Ῥωμαίων διωχθεὶς, ὡς Ἰόβας φησὶ Γάλβαν Σουλπίκιον ἱστορεῖν.

7.

Plutarch. Numa c. 7, 6 : Δεύτερον (Νουμᾶς) δὲ τοῖς οὖσιν ἱερεῦσι Διὸς καὶ Ἄρεος τρίτον Ῥωμύλου προσκατέστησεν, ὃν Φλαμίνα Κυρινάλιον ὠνόμασεν. Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγενεστέρους Φλαμίνας ἀπὸ τῶν περικρανίων πίλων, οὓς περὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι, πιλαμένας τινὰς ὄντας, ὡς ἱστοροῦσι, τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων τότε μᾶλλον ἢ νῦν τοῖς Λατίνοις ἀνακεχραμένων. Καὶ γὰρ ἃς ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς λαίνας ὁ Ἰόβας χλαίνας φησὶν εἶναι καὶ τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερεῖ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι Κάμιλλον, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων Κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον.

8.

Idem ib. c. 13, 6 : Αὐτὰς δὲ τὰς πέλτας (τῶν Σα-

HISTORIA ROMANA.

1.

Aborigines, populus Italicus, ut Juba libro primo Historiæ Romanæ : « Usque ad tempora belli Trojani vetus Aboriginum nomen servarunt; imperante autem Latino, de hoc denominati sunt. »

2.

Lavinium, urbs Italiæ ab Ænea condita. Juba primo Historiæ Romanæ. Nomen habet a regis filia Lavinia.

3.

Ostia, urbs Italiæ. Juba primo Historiæ Romanæ : « A septentrionali parte Tiberis; Ostia urbs prope abest. »

4.

Raptas Sabinas aiunt hi triginta tantum, et ab iis nominatas curias; Valerius Antias quingentas viginti septem; Juba octoginta tres supra sexcentas virgines.

5.

Talasium Romani accinunt nuptiis; ut Hymenæum Græci... Plerique, inter quos etiam Juba, hunc Talasium adhortationem esse ad laboris sedulitatem et lanificium, quod Græci ταλασίαν dicunt, censent, quamquam nondum id temporis Italica verba cum Græcis confusa erant.

6.

Damnatus est etiam Tarpeius proditionis a Romulo accusatus, ut Juba auctor est Sulpicium Galbam in Historia prodere.

7.

Deinde Numa flaminibus Jovis et Martis, tertium Romuli addidit, Quirinalemque dixit. Flaminum nomen etiam majoribus natu tributum tradunt, a pileis quibus capita operiebant, quasi pilamines : quia eo tempore plura quam hodie Græca vocabula fuerint Latinis intermixta. Quemadmodum etiam lænas, regum vestem, Juba χλαίνας esse ait : ac puerum Jovis sacerdoti ministrantem patrimum et matrimum, Camillum dici solitum, sicut et Græcorum nonnulli Mercurium a ministerio Camillum appellaverunt.

8.

Ipsas peltas ancilia appellant a figura; non enim ea est

λίων) ἀγκύλια καλοῦσι διὰ τὸ σχῆμα. Κύκλος γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἀποδίδωσιν, ὡς πέλτη, τὴν περιφέρειαν, ἀλλ' ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς, ἧς αἱ κεραῖαι καμπὰς ἔχουσαι καὶ συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας ἀγκύλον τὸ σχῆμα ποιοῦσιν· ἢ διὰ τὸν ἀγκῶνα, περὶ ὃν περιφέρονται. Ταῦτα γὰρ ὁ Ἰόβας εἴρηκε γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα.

Subjicio h. l. reliqua, quæ de Romanis antiquitatibus e Juba afferuntur.

9.

Athenæus III, p. 98, B: Τὸν δὲ μῆνα τοῦτον (Φεβρουάριον) κληθῆναί φησιν ὁ Μαυρούσιος Ἰόβας ἀπὸ τῶν κατουδαίων φόβων κατ' ἀναίρεσιν τῶν δειμάτων, ἐν ᾧ τοῦ χειμῶνός ἐστι τὸ ἀκμαιότατον, καὶ ἔθος τότε τοῖς κατοιχομένοις τὰς χοὰς ἐπιφέρειν πολλαῖς ἡμέραις.

10.

Plutarchus Qu. Rom. c. 24: Διὰ τί τρεῖς τοῦ μηνὸς ἀρχὰς καὶ προθεσμίας ἔχουσιν, οὐ ταὐτὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν μεταξὺ λαμβάνοντες; Πότερον, ὡς οἱ περὶ τὸν Ἰόβαν ἱστοροῦσιν, ὅτι ταῖς καλάνδαις ἐκάλουν τὸν δῆμον οἱ ἄρχοντες, καὶ κατήγγελλον εἰς πέμπτην τὰς νόννας, εἰδοῦς δὲ ἡμέραν ἱερὰν ἐνόμιζον;

11.

Idem ib. c. 89: Διὰ τί τὰ Κυρινάλια μωρῶν ἑορτὴν ὀνομάζουσιν; Ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην ἀποδεδώκεισαν, ὡς Ἰόβας φησὶ, τοῖς τὰς αὑτῶν φρατρίας ἀγνοοῦσιν; Ἢ τοῖς μὴ θύσασιν, ὥσπερ οἱ λοιποὶ, κατὰ φυλὰς ἐν τοῖς Φουρνικαλίοις, δι' ἀσχολίαν ἢ ἀποδημίαν ἢ ἄγνοιαν, ἐδόθη τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ἀπολαβεῖν;

12.

Idem ib. c. 4: Διὰ τί τοῖς ἄλλοις Ἀρτεμισίοις ἐπιεικῶς ἐλάφων κέρατα προσπατταλεύουσι, τῷ δ' ἐν Ἀβεντίνῳ βοῶν; Ἢ τοῦ παλαιοῦ συμπτώματος ἀπομνημονεύοντες; λέγεται γὰρ ἐν Σαβίνοις Ἄντρωνι Κορατίῳ βοῦς ἐκπρεπὴς ὄψει καὶ μεγέθει διαφέρουσα τῶν ἄλλων γενέσθαι· μάντεως δέ τινος αὐτῷ φράσαντος, ὅτι τοῦ καθιερεύσαντος Ἀρτέμιδι τὴν βοῦν ἐκείνην ἐν Ἀβεντίνῳ πέπρωται μεγίστην γενέσθαι καὶ βασιλεῦσαι τῆς Ἰταλίας ἁπάσης τὴν πόλιν, ἐλθεῖν μὲν εἰς Ῥώμην τὸν ἄνθρωπον, ὡς θύσοντα τὴν βοῦν· οἰκέτου δὲ κρύφα τῷ βασιλεῖ Σερουΐῳ τὸ μάντευμα φράσαντος, ἐκείνου δὲ Κορνηλίῳ τῷ ἱερεῖ, προστάξαι τὸν Κορνήλιον τῷ Ἄντρωνι λούσασθαι πρὸ τῆς θυσίας ἀπὸ τοῦ Θύμβρεως· νενομίσθαι γὰρ οὕτω τοὺς καλλιεροῦντας. Ἐκεῖνον οὖν ἀπελθόντα λούσεσθαι, τὸν δὲ Σερούϊον φθάσαντα, θῦσαι τῇ θεῷ τὴν βοῦν, καὶ τῷ ἱερῷ τὰ κέρατα προσπατταλεῦσαι. Ταῦτα καὶ ὁ Ἰόβας ἱστόρηκε καὶ Βάρρων· πλὴν ὅτι τοὔνομα τοῦ Ἄντρωνος Βάρρων οὐ γέγραφεν, οὐδ' ὑπὸ Κορνηλίου φησὶ τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ νεωκόρου παρακρουσθῆναι τὸν Σαβῖνον.

13.

Idem ib. c. 59: Διὰ τί κοινὸς ἦν βωμὸς Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν; Ἢ ὅτι γράμματα τοὺς περὶ Εὔανδρον ἐδίδαξεν Ἡρακλῆς, ὡς Ἰόβας ἱστόρηκε; Καὶ τὸ πρᾶγμα σεμνὸν ἐνομίζετο, φίλους καὶ συγγενεῖς διδασκόντων· ὀψὲ δ' ἤρξαντο μισθοῦ διδάσκειν, καὶ πρῶτος ἀνέῳξε γραμματοδιδασκαλεῖον Σπόριος Καρ-

---

rotunda, neque instar parmæ circulum explet, sed excisæ sunt in modum lineæ volutæ, cujus apices curvitatem habent, ac qua peltæ crassissimæ sunt, in se convertuntur formamque curvam exprimunt: sive a cubito, quo gestantur, quem ἀγκῶνα Græci dicunt. Hæc enim Juba affert, cupiens vocabulum Græcæ linguæ vindicare.

9.

Februarium mensem nomen ait habere Juba Mauritanus a pavoribus, quos incutiunt inferi, quorum pavorum terriculamenta depelluntur quo tempore summus urit hiemis rigor, ac moris tunc est per plures dies continuos mortuis ferre inferias.

10.

Cur tria principia menses habent non eodem dierum numero distincta? An Jubæ fides habenda est? is Calendis dicit populum fuisse a magistratibus vocatum, et ei indictas in quintum abinde diem Nonas: Idus autem diem sacram habitam.

11.

Cur Quirinalia festum stultorum appellant? An quod dies iste his erat destinatus, ut Juba scribit, qui suam curiam ignorabant? Aut quod qui Fornacalibus feriis ob occupationes, peregrinationem vel ignorationem non sacrificassent in sua tribu, iis permissæ fuerunt istæ feriæ harum loco obeundæ?

12.

Cur reliquis Dianæ fanis soliti cervorum cornua affigere, ei quod in Aventino est, boum cornua affixerunt? Fortassis ut monimentum esset antiqui casus. Fuit quidam in Sabinis Antro Coratius: is vaccam habebat magnitudine et forma reliquis præstantem: monitusque a vate quodam qui in Aventino bovem hanc Dianæ immolasset, ei fata summam potestatem deferre, urbemque ipsius Italiæ totius regno potituram, Romam se contulit bovis ibi mactandæ gratia: servus autem regi Servio clam id vaticinium, idque rex Cornelio pontifici indicavit: tum Cornelius Antroni mandavit ut ante sacrificium aqua Tiberis profluente sese ablueret; sic enim legibus præscriptum esse litaturo: ita hic lotum abiit: interim Servius occasionem immolandæ vaccæ in honorem Dianæ præcepit, mactatæque cornua templo affixit. Hoc et Juba narrat, et Varro: nisi quod hic Antronis nomen non habet, deceptumque non a Cornelio sacerdote Sabinum, sed ab æditue refert.

13.

Cur communis fuit ara Herculis et Musarum? An quia Evandrum litteras docuit Hercules, ut Juba narrat? Resque ea videbatur perhonesta, quum litteras prisci amicis ac cognatis traderent. Sero cœptum est mercede doceri, primusque ludum litterarium aperuit Spurius Carbilius, Carbilii libertus ejus, qui primus uxorem dimisit.

βίλιος ἀπελεύθερος Καρβιλίου τοῦ πρώτου γαμετὴν ἐκβαλόντος.

14.

Idem ib. c. 78 : Διὰ τί τῶν οἰωνῶν ὁ καλούμενος ἀριστερὸς, αἴσιος;... Ἢ μᾶλλον, ὡς Ἰόβας φησὶ, τοῖς πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἀποβλέπουσιν ἐν ἀριστερᾷ γίνεται τὸ βόρειον; ὃ δὴ τοῦ κόσμου δεξιὸν ἔνιοι τίθενται καὶ καθυπέρτερον.

15.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. : Νομαντία, πόλις Ἰβηρίας. Ἰόβας ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

16.

Steph. Byz. : Ἀρβάκη, πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς Ἰόβας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρβακαῖος.

17.

Plutarchus Comp. Pelop. c. Marcell. c. 1, 5 : Ἀννίβαν δὲ Μάρκελλος, ὡς μὲν οἱ περὶ Πολύβιον λέγουσιν, οὐδ' ἅπαξ ἐνίκησεν, ἀλλ' ἀήττητος ὁ ἀνὴρ δοκεῖ διαγενέσθαι μέχρι Σκηπίωνος, ἡμεῖς δὲ Λιβίῳ, Καίσαρι, Νέπωτι καὶ τῶν Ἑλληνικῶν τῷ βασιλεῖ Ἰόβᾳ πιστεύομεν, ἥττας τινὰς καὶ τροπὰς ὑπὸ Μαρκέλλου τῶν σὺν Ἀννίβᾳ γενέσθαι· μεγάλην δ' αὗται ῥοπὴν οὐδεμίαν ἐποίησαν, ἀλλ' ἔοικε ψευδόπτωμά τι γενέσθαι περὶ τὸν Λίβυν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς ἐκείναις.

18.

Plutarch. Sulla c. 16, 10 : Ἐπεὶ δὲ ἀποκρουσθεὶς ἐκεῖθεν ὁ Ἀρχέλαος ὥρμησεν ἐπὶ τὴν Χαιρώνειαν, οἱ συστρατευσάμενοι τῶν Χαιρωνέων ἐδέοντο τοῦ Σύλλα μὴ προέσθαι τὴν πόλιν, ἐκπέμπει τῶν χιλιάρχων ἕνα Γαβίνιον μετὰ τάγματος ἑνὸς καὶ τοὺς Χαιρωνεῖς ἀφίησι βουληθέντας μὲν, οὐ μὴν δυνηθέντας φθῆναι τὸν Γαβίνιον. Οὕτως ἦν ἀγαθὸς καὶ προθυμότερος εἰς τὸ σῶσαι τῶν σωθῆναι δεομένων. Ὁ δὲ Ἰόβας οὐ Γαβίνιόν φησι πεμφθῆναι, ἀλλὰ Ἐρίκιον. Ἡ μὲν οὖν πόλις ἡμῶν παρὰ τοσοῦτον ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον.

19.

Plutarch. Sertor. c. 9, 5 : Sertorius Maurusiis contra Ascalim opitulans, τὴν Τίγγιν, εἰς ἣν ὁ Ἄσκαλις συνέφυγε μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ἐξεπολιόρκησεν. Ἐνταῦθα τὸν Ἀνταῖον οἱ Λίβυες ἱστοροῦσι κεῖσθαι· καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερτώριος διέσκαψε τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ μέγεθος. Ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι πηχῶν ἑξήκοντα μῆκος, ὥς φασι, κατεπλάγη καὶ σφάγιον ἐντεμὼν συνέχωσε τὸ μνῆμα καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ τιμήν τε καὶ φήμην συνηύξησε. Τιγεννῖται δὲ μυθολογοῦσιν Ἀνταίου τελευτήσαντος τὴν γυναῖκα Τίγγην Ἡρακλεῖ συνελθεῖν, Σόφακα δ' ἐξ αὐτῶν γενόμενον βασιλεῦσαι τῆς χώρας καὶ πόλιν ἐπώνυμον τῆς μητρὸς ἀποδεῖξαι, Σόφακος δὲ παῖδα γενέσθαι Διόδωρον, ᾧ πολλὰ τῶν Λιβυκῶν ἐθνῶν ὑπήκουσεν Ἑλληνικὸν ἔχοντι στράτευμα τῶν αὐτόθι κατῳκισμένων ὑφ' Ἡρακλέους Ὀλβιανῶν καὶ Μυκηναίων. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀνακείσθω τῇ Ἰόβα χάριτι τοῦ πάντων ἱστορικωτάτου βασιλέων· ἐκείνου γὰρ ἱστοροῦσι τοὺς προγόνους Διοδώρου καὶ Σόφακος ἀπογόνους εἶναι. Ipsum Jubam de his monuisse sive in Romana sive in Libyca historia nihil dubito. Cf. Plin. Hist. Nat. V, 1, 1.

14.

Cur aves sinistræ quæ dicuntur, in auspicio habentur pro addicentibus?... Aut potius versus ortum solis intuentibus ad lævam est septentrionalis mundi plaga, quam nonnulli dextram et superiorem mundi partem appellant? Hæc est Jubæ opinio.

15.

Numantia, urbs Iberiæ. Juba secundo Historiæ Romanæ.

16.

Arbace, urbs Celtiberiæ, teste Juba. Gentile Arbacæus.

71.

Hannibalem Polybius scribit nunquam a Marcello superatum, sed usque ad Scipionem invictum permansisse. Nos Livio, Cæsari, Nepoti, ac de Græcis scriptoribus regi Jubæ credimus, Hannibalem aliquoties a Marcello victum fugatumque, quæ tamen victoriæ ad summam rerum non magnum pondus attulerint, ut in illis conflictibus illusisse Pœnus videri possit.

18.

Posteaquam repulsus Archelaus adversus Chæroneam se convertit, Sylla, orantibus qui in castris erant Chæronensibus ne urbem suam destitueret, Gabinium tribunum militum cum legione una eo mittit, dimissis etiam Chæronensibus : sed ii quamvis anniterentur, non potuerunt tamen Gabinium prævertere. Adeo bonus ille vir erat, et ad salutem ferendam iis ipsis qui eam petebant celerior. Juba non Gabinium, sed Ericium missum scribit. Tantulum abfuit quin patria nostra in periculum veniret.

19.

Sertorius Tingim urbem, in quam Ascalis confugerat cum fratribus, expugnavit. Ibi Antæum sepultum Afri narrant; et Sertorius quum barbaris tantam corporis ejus molem perhibentibus fidem non haberet, effosso monumento corpus sexaginta, ut aiunt, cubitorum inveniens, obstupuit, hostiaque mactata sepulcrum instauravit honoresque et famam Antæi auxit. Perhibent Tigennitæ, Antæo mortuo, Herculem cum Tingi uxore ejus concubuisse; inde natum Sophacem regem ejus fuisse regionis et urbem matri cognominem condidisse; Sophaci filium fuisse Diodorum, qui ex Græcis eo ab Hercule deductis Olbianis et Mycenæis exercitu contracto, multas Africæ gentes subegerit. Quæ quidem gratiæ data sint Jubæ, quo nemo regum alius fuit historiarum peritior; hujus enim majores a Diodoro et Sophace genus traxisse creduntur.

20.

Athenæus VI, p. 229, C : Μέχρι γὰρ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων κεραμέοις σκεύεσιν οἱ δειπνοῦντες διηκονοῦντο, ὥς φησιν ὁ ἐμὸς Ἰόβας. Μεταβαλόντων δ' ἐπὶ τὸ πολυτελέστερον Ῥωμαίων τὴν δίαιταν, κατὰ μίμησιν ἐκδιαιτηθεῖσα Κλεοπάτρα, ἡ τὴν Αἰγύπτου καταλύσασα βασιλείαν, τοὔνομα οὐ δυναμένη ἀλλάξαι, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἀπεκάλει κέραμον αὐτὸ, κέραμά τ' ἀπεδίδοτο τὰ ἀποφόρητα τοῖς δειπνοῦσι· καὶ τοῦτ' ἦν τὸ πολυτελέστατον.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ

ἐν βίβλοις β'.

21.

Tatianus Or. adv. Gr. c. 58 : Βηρωσὸς δέ ἐστιν ἀνὴρ ἱκανώτατος, καὶ τούτου τεκμήριον Ἰόβας, ὅς περὶ Ἀσσυρίων γράφων παρὰ Βηρωσοῦ φησι μεμαθηκέναι τὴν ἱστορίαν. Εἰσὶ δὲ αὐτῷ βίβλοι περὶ Ἀσσυρίων δύο. Tatiani locum repetit Euseb. P. E. p. 488, A. Vide fragmenta Berosi.

Clem. Alex. Str. I, 21, p. 142, 18 Sylb. (II, 83 Kl.) : Ἐν δὲ τῷ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Σεδεκίου βασιλείας Ναβουχοδονόσορ πρὸ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας ἔτεσιν ἑβδομήκοντα ἐπὶ Φοίνικας καὶ Ἰουδαίους ἐστράτευσεν, ὥς φησι Βήρωσσος ἐν ταῖς Χαλδαϊκαῖς ἱστορίαις. Ἰόβας δὲ περὶ Ἀσσυρίων γράφων ὁμολογεῖ τὴν ἱστορίαν παρὰ Βηρώσσου εἰληφέναι μαρτυρῶν ἀλήθειαν τἀνδρί.

22.

Plinius H. N. VIII, 42, 64, p. 89 Tchn. : *Equum adamatum a Semiramide usque ad coitum Juba auctor est.* Hæc in Assyriacis narrari poterant, etsi Plinius vel ex Libycis vel ex libris De expeditione Arabica hausisse videtur.

ΛΙΒΥΚΑ.

23.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 23 : Μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν ἐξεβράσθη Διομήδης εἰς Λιβύην. Ἔνθα Λύκος ἦν βασιλεὺς, ἔθος ἔχων τοὺς ξένους Ἄρει τῷ πατρὶ θύειν. Καλλιρρόη δὲ, ἡ θυγάτηρ, ἐρασθεῖσα Διομήδους, τὸν πατέρα προὔδωκε, καὶ τὸν Διομήδην ἔσωσε λύσασα τῶν δεσμῶν· ὁ δὲ, ἀμελήσας τῆς εὐεργέτιδος, ἀπέπλευσεν· ἡ δὲ βρόχῳ ἐτελεύτησεν· ὡς Ἰόβας ἐν τρίτῃ Λιβυκῶν.

De avibus Diomedeis v. fr. 68 a.

24.

Athenæus III, p. 83, B : Αἰμιλιανὸς δὲ ἔλεγεν Ἰόβαν τὸν Μαυρουσίων βασιλέα, ἄνδρα πολυμαθέστατον, ἐν τοῖς Περὶ Λιβύης συγγράμμασι, μνημονεύοντα τοῦ κιτρίου, καλεῖσθαι φάσκειν αὐτὸ παρὰ τοῖς Λίβυσι μῆλον Ἑσπερικὸν, ἀφ' ὧν καὶ Ἡρακλέα κομίσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ χρύσεα διὰ τὴν ἰδέαν λεγόμενα μῆλα.

25.

Plinius XIII, s. 29, p. 305, de citris arboribus Mauritaniæ : *Venumdatæ sunt et duæ a Juba rege pendentes : quarum alteri pretium fuit sestertiûm duodecies centena millia, alteri paullo minus.*

26.

Plinius H. N. V, 1, p. 304 ed. Tchn. : *Suetonius Paulinus, quem consulem vidimus, primus Romanorum ducum transgressus quoque Atlantem ali-*

20.

Usque ad Macedonica tempora in conviviis in vasis figulinis apponebatur cœna, ut ait popularis meus Juba. Postquam vero Romani ad sumptuosiorem vitæ rationem se converterant, eorum exemplo Cleopatra, quæ Ægypti regnum evertit, in luxuriam effusa, quum nomen mutare non posset, *argenteum aureumque fictile* (κέραμον) vocavit; et fictilia auferenda tradidit cœnantibus : et erat hoc pretiosissimum.

HISTORIA ASSYRIORUM.

LIBRIS II.

21.

Berosus rerum testis optimus, uti e Juba colligitur, qui de Assyriis scribens ex Beroso historiam eorum se didicisse ait. Scripsit vero Juba de Assyriis libros duos.

Anno duodecimo Sedeciæ Nabuchodonosor, septuaginta annis ante Persarum imperium, contra Phœnices et Judæos expeditionem suscepit, ut Berosus dicit in Chaldaicis. Atque Juba de Assyriis scribens fatetur ex Beroso se historiam sumpsisse, veritatemque ejus viri narrationis testatur.

DE LIBYA.

23.

Post Ilii excidium Diomedes in Africam maris fluctibus ejectus est. Regnabat ibi Lycus Martis filius, qui peregrinos de more patri mactabat. Sed filia hujus Callirrhoe Diomedis amore capta patrem prodidit, Diomedemque vinculis exsolvit. Hic benefactricis nulla habita ratione avectus quum esset, Callirrhoe fune sibi mortem conscivit. Ex Jubæ tertio Libycorum.

24.

Æmilianus Jubam ait, Mauritaniæ regem, virum multiplici doctrina instructissimum, in Commentariis de Libya citrii mentionem facere, dicereque, ab Afris illud *Hesperium malum* vocari; a quibus etiam Hercules *aurea* illa, a colore sic dicta, *mala* in Græciam transportasset.

quot millium spatio, prodidit de excelsitate quidem ejus quæ ceteri : imas radices densis altisque repletas silvis incognito genere arborum, proceritatem spectabilem esse enodi nitore, frontes cupressis similes, prœterque gravitatem odoris tenui eas obduci lanugine : quibus addita arte, posse quales e bombyce vestes confici. Verticem altis etiam æstate operiri nivibus. Decumis se eo pervenisse castris, et ultra ad fluvium, qui Ger vocaretur, per solitudines nigri pulveris eminentibus interdum velut exustis cautibus, loca inhabitabilia fervere, quanquam hiberno tempore, expertum. Qui proximos inhabitent saltus, refertos elephantorum ferarumque et serpentium omni genere, Canarios appellari. Quippe victum ejus animalis promiscuum his esse, et dividua ferarum viscera. Junctam Æthiopum gentem, quos Perorsos vocant, satis constat. Juba, Ptolemæi pater, qui primus utrique Mauritaniæ imperavit, studiorum claritate memorabilior etiam quam regno, similia prodidit de Atlante : præterque gigni ibi herbam, euphorbiam nomine, ab inventore medico suo appellatam. Cujus lacteum succum miris laudibus celebrat in claritate visus contraque serpentes et venena omnia, privatim dicato volumine. Præcedunt alia quædam de Atlante fabulosa, quæ ab Hannone in Periplo (§ 14 ed. Kluge) primum narrata esse videntur; Plinius sumserit e Juba. Plinium exscripsit Solinus c. 24 (ed. Traj. ad Rh. 1689), sed temerario illo, quo solet, modo. Quare rationem ejus non habemus. Ceterum hic statim subjicere liceat locum ex libro de Euphorbia superstitem.

27.

DE EUPHORBIA.

Plinius XXV, s. 28, p. 60 : *Invenit et patrum nostrorum ætate rex Juba* (herbam), *quam appellavit Euphorbiam, medici sui nomine. Frater is fuit Musæ, a quo Divum Augustum conservatum indicavimus... Sed Jubæ volumen quoque exstat de ea herba, et clarum præconium. Invenit eam in monte Atlante : specie thyrsi, foliis acanthinis. Vis tanta est, ut e longinquo succus excipiatur : incisæ conto, subditis excipulis ventriculo hœdino, humor lactis videtur effluere : siccatus quum coiit, thuris effigiem habet. Qui colligunt clarius vident. Contra serpentes medetur, quacunque parte percussa : vertice inciso, et medicamento addito. Ibi Gœtuli, qui legunt, hædino lacte adulterant : sed discernitur igni. Id enim quod sincerum non est, fastidiendum odorem habet.*

Hujus βιϐλιδίου meminit etiam Galenus Φαρμακ. κατὰ γένη lib. IX, c. 4, et Dioscorides lib. III, 96. Jubæ libellum Περὶ ὀποῦ commemorat Galenus tom. II, p. 297. Cf. Stephan. Thes. v. εὐφόρϐιον.

28.

Plinius VI, s. 36, p. 393 : *Nec Mauritaniæ insularum certior fama est. Paucas modo constat esse ex adverso Autololum, a Juba repertas, in quibus Gætulicam purpuram tingere instituerat.*

§ 37. *Sunt, qui ultra eas Fortunatas putant esse, quasdamque alias... Juba de Fortunatis ita inquisivit : sub meridie quoque positas esse prope occasum, a Purpurariis DCXXV mill. passuum, sic ut CCL supra occasum navigetur : deinde per LXXV mill. passuum ortus petatur. Primam vocari Ombrion nullis ædificiorum vestigiis : habere in montibus stagnum, arbores similes ferulæ : ex quibus aqua exprimatur, ex nigris amara, ex candidioribus potui jucunda. Alteram insulam Junoniam appellari; in ea ædiculam esse tantum lapide exstructam. Ab ea in vicino eodem nomine minorem. Deinde Caprariam lacertis grandibus refertam. In conspectu earum esse Nivariam, quæ hoc nomen accepit a perpetua nive, nebulosam. Proximam ei Canariam vocari a multitudine canum ingentis magnitudinis; ex quibus perducti sunt Jubæ duo : apparentque ibi vestigia ædificiorum. Quum autem omnes copia pomorum et avium omnis generis abundent, hanc et palmetis caryotas ferentibus, ac nuce pinea abundare. Esse copiam et mellis. Papyrum quoque et siluros in amnibus gigni : infestari eas belluis, quæ expellantur assidue, putrescentibus.*

29.

Plinius V, 10, p. 314 : *Nilus incertis ortus fontibus, it per deserta et ardentia : et immenso longitudinis spatio ambulans, famaque tantum inermi quæsitu cognitus, sine bellis, quæ ceteras omnes terras invenere. Originem* (*ut Juba rex potuit inquirere*) *in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quam vocant Nilidem. Ibi pisces reperiuntur alabetæ, coracini, siluri. Crocodilus quoque inde ob argumentum hoc Cæsareæ in Iseo dicatus ab eo spectatur hodie. Præterea observatum est, prout in Mauritania nives imbresque satiaverint, ita Nilum increscere. Ex hoc lacu profusus indignatur fluere per arenosa et squalentia, conditque se aliquot dierum itinere. Mox alio lacu majore in Cæsariensis Mauritaniæ gente Massæsylûm erumpit, et hominum cœtus veluti circumspicit, iisdem animalium argumentis : iterum arenis receptus conditur rursus XX dierum desertis ad proximos Æthiopes : atque ubi iterum senserit hominem, prosilit, fonte* (*ut verisimile*

est) *illo quem Nigrin vocavere. Inde Africam ab Æthiopia dispescens, etiamsi non protinus populis, feris tamen et belluis frequens, silvarumque opifex, medios Æthiopas secat, cognominatus Astapus; quod illarum gentium lingua significat aquam e tenebris profluentem*. etc. Cf. Solinum c. 32, p. 42.

Ammianus Marcellinus : *Rex autem Juba Punicorum confisus textu librorum, a monte quodam oriri eum exponit, qui situs in Mauritania despectat Oceanum : hisque indiciis hoc proditum ait, quod pisces et herbæ et belluæ similes per eas paludes gignuntur.*

Ex Libyæ descriptione petita videntur etiam ea quæ de elephantis e Juba produntur.

30.

Ælian. N. An. IX, 58 : Λέγει δὲ ὁ Ἰόβας γενέσθαι μὲν αὐτοῦ τῷ πατρὶ πολυετῆ Λίβυν ἐλέφαντα, κατιόντα ἐκ τῶν ἄνω τοῦ γένους· καὶ Πτολεμαίῳ δὲ τῷ Φιλαδέλφῳ Αἰθίοπα, καὶ ἐκεῖνον ἐκ πολλοῦ βιώσαντα, γενέσθαι πρᾳότατον καὶ ἡμερώτατον, τὰ μὲν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συντροφίας, τὰ δὲ ἐκ τοῦ γένους πωλευθέντα. Σελεύκου τε τοῦ Νικάνορος κτῆμα ᾄδει Ἰνδὸν ἐλέφαντα, καὶ μέντοι καὶ διαβιῶναι τοῦτον μέχρι τῆς τῶν Ἀντιόχων ἐπικρατείας φησίν.

31.

Plinius H. N. VIII, 55, p. 56 Tchn. : *Unguentariam quandam dilectam* (ab elephanto) *Juba tradit. Omnium amoris fuere argumenta, gaudium a conspectu, blanditiæque inconditæ, stipesque, quas populus dedisset, servatæ et in sinum effusæ. Nec mirum esse amorem quibus sit memoria. Idem namque tradit, agnitum in senecta, multos post annos, qui rector in juventa fuisset. Idem divinationem quandam justitiæ. Quum Bocchus rex triginta elephantis totidem, in quos sævire instituerat, stipitibus alligatos objecisset, procursantibus inter eos qui lacesserent, non potuisse effici, ut crudelitatis alienæ ministerio fungerentur.*

32.

Plutarch. De sollert. an. c. 17, p. 972 : Τό γε μὴν κοινωνικὸν μετὰ τοῦ συνετοῦ τοὺς ἐλέφαντας ἀποδείκνυσθαί φησιν ὁ Ἰόβας. Ὀρύγματα γὰρ αὐτοῖς οἱ θηρεύοντες ὑπεργασάμενοι λεπτοῖς φρυγάνοις καὶ φορυτῷ κούφῳ κατερέφουσιν· ὅταν οὖν εἷς ὀλισθῇ, πολλῶν ὁμοῦ πορευομένων, οἱ λοιποὶ φοροῦντες ὕλην καὶ λίθους ἐμβάλλουσιν, ἀναπληροῦντες τὴν κοιλότητα τοῦ ὀρύγματος, ὥστε ῥᾳδίαν ἐκείνῳ γενέσθαι τὴν ἔκβασιν. Ἱστορεῖ δὲ καὶ εὐχῇ χρῆσθαι θεῶν τοὺς ἐλέφαντας ἀδιδάκτως, ἁγνιζομένους τε τῇ θαλάσσῃ, καὶ τὸν ἥλιον ἐκφανέντα προσκυνοῦντας, ὥσπερ χειρὸς ἀνατάσει τῆς προβοσκίδος. Ὅθεν καὶ θεοφιλέστατόν ἐστι τὸ θηρίον, ὡς Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἐμαρτύρησε. Κρατήσας γὰρ Ἀντιόχου, καὶ βουλόμενος ἐκπρεπῶς τιμῆσαι τὸ θεῖον, ἄλλα τε πάμπολλα κατέθυσεν ἐπινίκια τῆς μάχης, καὶ τέσσαρας ἐλέφαντας· εἶτα νύκτωρ ὀνείρασιν ἐντυχών, ὡς τοῦ θεοῦ μετ' ὀργῆς ἀπειλοῦντος αὐτῷ διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην θυσίαν, ἱλασμοῖς τε πολλοῖς ἐχρήσατο, καὶ χαλκοῦς ἐλέφαντας ἀντὶ τῶν σφαγέντων ἀνέστησε τέσσαρας.

Cf. Plutarch. l. l. c. 18 : Ἔρωτες δὲ πολλῶν, οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγόνασιν, οἱ δ' ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὡραϊσμὸν οὐδ' ἀναφρόδιτον ὁμιλίαν. Οἷος ἦν ὁ τοῦ ἐλέφαντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τοῦ ἀντερῶντος Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ· τῆς γὰρ αὐτῆς ἤρων στεφανοπώλιδος, καὶ οὐχ ἧττον ἦν ὁ ἐλέφας διάδηλος· ἔφερε γὰρ αὐτῇ τῆς ὀπώρας ἀεὶ πρατήρια παραπορευόμενος, καὶ χρόνον πολὺν ὑφίστατο, καὶ τὴν προβοσκίδα τῶν χιτωνίων ἐντός, ὥσπερ χεῖρα, παραβαλών, ἀτρέμα τῆς περὶ τὸ στῆθος ὥρας ἔψαυεν.

33.

Plutarchus ibid. c. 25, 5, p. 978, E : Ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων ἱστορία, φίλε, τῶν εἰς τὰ ὀρύγματα φορούντων καὶ τὸν ὀλισθέντα διὰ χώματος ἀναβιβαζόντων, ἔκτοπός ἐστι δεινῶς καὶ ἀλλοδαπή, καὶ καθάπερ ἐκ

30.

Juba rex elephantum Libycum scribit patri suo fuisse, qui plura secula vixisset, nempe qui ei per manus traditus fuisset a majoribus. Et Ptolemæo Philadelpho Æthiopem elephantum fuisse qui ad multas ætates vixisset, ex hominum consuetudine simul et institutione mansuetissimum. Idem celebrat Indicum elephantum Seleuci, cognomine Nicanoris, qui usque ad Antiochorum imperium vixerit.

32.

Societatis tuendæ ac prudentiæ exempla Juba scribit ab elephantis exhiberi. Venatores enim fossas quas ad ipsos capiendos faciunt, levibus sarmentis et festucis injectis obtegunt. Quum ergo elephantorum unus (nam multi simul ambulant) in fossam incidit, reliqui materiam congerunt, et lapides ingerunt, ut illapsus facile exire possit. Scribit etiam elephantos diis vota facere, quum se, nemine docente, mari lustrent, solemque orientem adorent, proboscide manus loco sursum erecta. Itaque etiam hoc animal diis est carissimum, ut Ptolemæus Philopator testatum fecit. Quum enim, victo Antiocho, vellet diis honorem splendide habere, præter alia ob partam prælio victoriam sacrificia, quattuor etiam elephantos immolavit : nocturnis autem territus insomniis, quod numen ei ob sacrificium illud inusitatum comminaretur, quum multis usus est piaculis, tum quattuor æreos elephantos pro occisis posuit.

33.

Narratio illa, amice, de elephantis qui in fossam delapsum congesta materia educant, nimis quam absurda est et aliena, tanquam e regio edicto jubens nos libris Jubæ

βασιλικοῦ διαγράμματος ἐπιτάττουσα πιστεύειν αὐτῇ τῶν Ἰόβα βιβλίων· ἀληθὴς δ' οὖσα, πολλὰ δείκνυσι τῶν ἐνάλων μηδὲν ἀπολειπόμενα τῷ κοινωνικῷ καὶ συνετῷ τοῦ σοφωτάτου τῶν χερσαίων.

34.

Philostratus De Vit. Apollon. c. 13 : Ἰόβας δὲ ὅς ἦρξέ ποτε τοῦ Λιβυκοῦ ἔθνους, φησὶ μὲν ξυμπεσεῖν ἀλλήλοις ἐπ' ἐλεφάντων πάλαι Λιβυκοὺς ἱππέας (εἶναι δὲ τοῖς μὲν πύργον ἐς τοὺς ὀδόντας κεχαραγμένον, τοῖς δὲ οὐδέν) · νυκτὸς δὲ ἐπιλαβούσης τὴν μάχην, ἡττηθῆναι μὲν τοὺς ἐπισήμους φησί, φυγεῖν δὲ ἐς τὸν Ἄτλαντα τὸ ὄρος· αὐτὸς δὲ ἑλεῖν τετρακοσίων μήκει ἐτῶν ὕστερον τῶν διαφυγόντων ἕνα, καὶ τοὐπίσημον εἶναι αὐτῷ κοῖλον, καὶ οὔπω περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου. Οὗτος ὁ Ἰόβας τοὺς ὀδόντας κέρατα ἡγεῖται, τῷ φύεσθαι μὲν αὐτοὺς ὅθεν περ οἱ κρόταφοι, παραθήγεσθαι δὲ μηδενὶ ἑτέρῳ, μένειν δ' ὡς ἔφυσαν, καὶ μή, ὅπερ οἱ ὀδόντες, ἐκπίπτειν, εἶτα φύεσθαι.

Idem ib. c. 15 : Ἐγὼ δὲ εὗρον ἐν τοῖς Ἰόβα λόγοις, ὡς καὶ ξυλλαμβάνουσιν ἀλλήλοις ἐν τῇ θήρᾳ καὶ προΐστανται τοῦ ἀπειπόντος, κἂν ἐξέλωνται αὐτόν, τὸ δάκρυον τῆς ἀλόης ἐπαλείφουσι τοῖς τραύμασι περιεστῶτες ὥσπερ ἰατροί.

35.

Plinius H. N. VIII, s. 4, p. 54 Tchn. : *Prædam ipsi* (elephanti) *in se expetendam sciunt solam esse in armis suis, quæ Juba cornua appellat, Herodotus... dentes.*

36.

Ex Juba sua hausit etiam Ælian. N. An. VII, 23 : Ἀμύνεσθαι δὲ τὸν προαδικήσαντα ὁ λέων οἶδε· καὶ εἰ μὴ παραχρῆμα αὐτῷ τιμωρῆσαι,

> ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,
> ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν.

Καὶ τούτου μαρτύριον Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος, ὁ τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις ὁμηρεύσαντος πατήρ. Ἤλαυνέ ποτε διὰ τῆς ἐρήμης ἐπί τινα ἔθνη τῶν ἀποστάντων, καί τις αὐτῷ τῶν παραθεόντων μειρακίσκος εὐγενὴς μὲν καὶ ὡραῖος, ἤδη δὲ θηρατικός, λέοντά πως παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκφανέντα ἀκοντίῳ βάλλει, καὶ σκοποῦ μὲν ἔτυχε καὶ ἔτρωσεν, οὐ μὴν ἀπέκτεινεν. Κατὰ σπουδὴν δὲ τῆς ἐλάσεως οὔσης, τὸ μὲν θηρίον ἀνεχώρησεν, παρέδραμε δὲ καὶ ὁ τρώσας καὶ οἱ λοιποί. Ἐνιαυτοῦ γε μὴν διελθόντος ὁλοκλήρου, ὁ μὲν Ἰόβας κατορθώσας ἐφ' ἃ ἐστάλη, τὴν αὐτὴν ὑποστρέφων ἔρχεται κατὰ τὸν τόπον, ἔνθα ἔτυχεν ὁ λέων τρωθείς. Καὶ ὄντος πλήθους παμπόλλου, πρόσεισι τὸ θηρίον ἐκεῖνο, καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀπέχεται, συλλαμβάνει δὲ τὸν τρώσαντα πρὸ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὸν θυμόν, ὅνπερ οὖν παρὰ τὸν χρόνον τὸν προειρημένον ἐφύλαττεν, ἀθρόον ἐκχεῖ, καὶ διασπᾷ τὸ μειράκιον γνωρίσας· ἐτιμώρησε δὲ οὐδείς, φοβηθέντες ὀργὴν λέοντος ἰσχυρὰν καὶ δεινῶς ἐκπληκτικήν· ἄλλως τε καὶ ἡ πορεία ἤπειγεν. Cf. Plinius VIII, 16, 19.

37.

Pollux V, 88, ubi de vocibus animalium : Εὗρον μέντοι ἐγὼ... ἐπὶ ἐλεφάντων στρυνύζουσιν παρὰ Ἰόβᾳ.

38.

Hesychius : Λιβυφοίτην· τὸν ἐπιγινόμενον Λίβυσιν. Ἰόβας (sic Musurus. Cod. : τὸ ἐπιγνόμενον Λιβυσι-

---

credere : quodsi vera est, ostendit multa marina animalia societatis studio prudentiaque nihil concedere terrestrium sapientissimo.

34.

Juba, Libyæ quondam rex, retulit equites Libycos elephantis insidentes olim inter se pugnasse, habuisseque alteram elephantorum partem turrim dentibus insculptam, alteram vero nihil : quumque nox pugnam diremisset, signo notatos succubuisse ait et in Atlantem montem confugisse : se vero post spatium annorum quadringentorum ex iis unum cepisse, qui aufugerant : illique insculptum insigne nondum extritum fuisse a tempore. Juba ille dentes cornua esse putat, eo quod nascantur inde, unde tempora initium ducunt, quodque nullum alium dentem contiguum habeant : maneant item ut nati sunt semel, neque quod fieri dentibus solet, excidant, ac rursus nascantur.

36.

Quum a quo injuriam acceperit leo, probe novit ulcisci; et quamvis ex eo non statim ultionem ceperit,

> at certe et postea retinet simultatem, donec perfecerit
> suo in pectore.

Huic rei testimonio est Juba Maurus, pater illius, qui Romam missus est obses. Is quum aliquando expeditionem per desertam regionem faceret adversus gentes quæ ab se defecissent, ex suo comitatu quispiam, quum præstanti nobilitate, tum egregia pulcritudine adolescens, rei venatoriæ peritus, leonem casu secundum viam animadversum sagitta appetens, non ab ictu directo aberravit, quin ei vulnus, non tamen mortem, intulit. Et quum expeditio acceleraretur, tum leo, vulnere excepto, statim se subduxit; tum ille, qui vulnus ei inflixisset, una cum ceteris discessit. Anno vertente exacto, Juba rebus, ad quas cum exercitu profectus fuisset, præclare gestis, eadem via regressus est ad eum locum, ubi leo vulnus exceperat. Is sane, etsi maxima hominum multitudo erat, istuc accedens ab invadendis tamen ceteris suum impetum sustentavit : illum duntaxat, qui se anno ante læsisset, corripuit, et furorem acerbissimum, quem tamdiu, quam dixi, servasset, in illum ipsum adolescentem, quem ab aliis internosset, effudit, atque eum dilaceravit, nec illum quispiam ab hac calamitate vindicare est ausus; sed gravissima et valde horrenda leonis ira perterrefacti, urgente etiam itineris ratione, omnes præterierunt.

37.

De elephantum voce verbum στρυνύζειν usurpatum reperi apud Jubam.

38.

Λιβυφοίτην, eum qui ad Libyes venit (Herculem), Juba dixit.

νόθας). Herculem intelligi monet vir d. ad h. l. De Hercule regum Mauritaniæ proavo, v. fr. 19.

DE ARABIA

(ET VICINIS REGIONIBUS)

39.

Plinius H. N. VI, 26, p. 367 : *Sed priusquam hæc* (sc. *de Carmania ac Perside atque Arabia*) *generatim persequamur, indicare convenit, quæ prodit Onesicritus, classe Alexandri circumvectus in mediterranea Persidis ex India, narrata proxime a Juba : dein eam navigationem, quæ his annis comperta servatur hodie. Onesicriti et Nearchi navigatio nec* (*omnia*) *nomina habet mansionum, nec spatia : primumque Xylenopolis ab Alexandro condita, unde ceperunt exordium, juxta quod flumen aut ubi fuerit, non satis explanatur. Hæc tamen digna memoratu produntur. Arbis oppidum a Nearcho conditum in navigatione ea. Flumen Nabrum navium capax : contra insula distans LXX stad. Alexandria condita a Leonnato jussu Alexandri in finibus gentis, Argenûs portu salubri. Flumen Tuberum navigabile, circa quod Pasiræ. Deinde Ichthyophagi tam longo tractu, ut viginti dierum spatio prænavigaverint. Insula, quæ Solis appellatur, et eadem cubile Nympharum, rubens, in qua nullum non animal absumitur, incertis causis. Ori gens : flumen Carmaniæ Hytanis, portuosum et auro fertile. Ab eo primum septemtriones apparuisse adnotavere. Arcturum nec omnibus cerni noctibus, nec totis unquam. Achæmenidas usque illo tenuisse. Æris et ferri metalla et arsenici et minii exerceri. Inde promontorium Carmaniæ est, ex quo in adversa ora ad gentem Arabiæ Macas trajectus distat LM passuum. Insulæ tres, quarum Oracla* [Organa] *tantum habitatur aquosa, a continenti XXV M. passuum. Insulæ quattuor jam in sinu ante Persida. Circa has hydri marini vicenûm cubitorum adnatantes terruere classem. Insula Acrotadus : item Gauratæ, in quibus Chiani gens. Flumen Hyperis in medio sinu Persico, onerariarum navium capax. Flumen Sitiogagus, quo Pasargadas septimo die navigatur. Flumen navigabile Heratemis : insula sine nomine. Flumen Granis, modicarum navium capax, per Susianen fluit : dextra ejus accolunt Deximontani, qui bitumen perficiunt. Flumen Zarotis ostio difficili, nisi peritis : insulæ duæ parvæ : inde vadosa navigatio palustri similis, per euripos tamen quosdam peragitur. Ostium Euphratis. Lacum, quem faciunt Eulæus et Tigris juxta Characem. Inde Tigri Susa. Festos dies ibi agentem Alexandrum invenerunt septimo mense postquam digressus ab iis fuerat Patalis, tertio navigationis. Sic Alexandri classis navigavit.*

Initio hujus loci vocem *omnia* supplevit Geier. ad Onescrit. fr. 26 (ubi v. not.); *continua* proposuerat Dodwellus. Quæ sequuntur apud Plinium de serioris ætatis juxta eandem oram navigatione item bonam partem fluxisse e Jubæ libris probabile est. Procul dubio autem Jubæ debentur quæ mox ex Nearcho Plinius affert :

Sect. 27 : *Carmaniæ oram patere duodecies centena LM. passuum Nearchus scripsit. Ab initio ejus ad flumen Sabin centum M. passuum. Inde vineas coli et arva ad flumen Andanin, XXV M. spatio.*

Sect. 28 : *Onesicritus et Nearchus ab Indo amne ad sinum Persicum, atque illinc Babylonem Euphratis paludibus, scripserunt vicies et quinquies centena M. passuum esse.*

Sect. 30 : *Euphrate navigari Babylonem e Persico mari CCCCXII M. passuum tradunt Nearchus et Onesicritus. Qui vero postea scripsere, a Seleucia CCCCXL mill. Juba a Babylone Characem CLXXV mill. passuum.*

Dodwellus in Dissertatione De Arriani Nearcho hæc annotat. « Vidimus hic Jubam spatia Græcorum omnia ad Romanorum milliaria redegisse. Congrue admodum, quum regnaverit ipse in regione, quæ fuerat ante illum Romana provincia, et moribus pariter Romanis et linguæ etiam assueverat. Vel hinc mihi suspectum esse fateor, rectene illum eruditi vulgo *Græcis* scriptoribus accenseant. Tam enim Græcis plerisque ignota fuissent Romana milliaria, quam vice versa Græcorum stadia ignorabant Romani. Prædicto Plinii loco illud etiam constat, Nearchi sententiam atque Onesicriti a Juba fuisse explicatam. Ita scilicet, ut a sui regni scriptoribus atque lectoribus intelligeretur Romanis, qui longius aberant ab ea Africæ parte, qua linguæ Græcæ usus obtinuerit. » Cf. Salmasius Exercit. Plin. p. 837. V. introductio.

39 a.

Solin. c. 60 (al. 49) : *Indis omnibus promissa cæsaries, non sine fuco cærulei aut crocei coloris. Cultus præcipuus in gemmis ; nullus funerum apparatus. Præterea, ut Jubæ et Archelai regum libris editum est, in quantum mores populorum dissonant, habitus quoque discrepantissimus est. Alii lineis, alii laneis peplis vestiuntur; pars nudi, pars obscœna tantum amiculati, plurimi et flexibilibus libris circumdati.* Vereor ne temere hoc l. Juba citetur.

40.

Plinius VI, 32, p. 382 : *Sinus intimus, in quo Lea-*

nitæ, qui nomen ei dedere. Regia eorum Agra, et in sinu Læana, vel, ut alii, Ælana. Nam et ipsum sinum nostri Ælaniticum scripsere, alii Ælenaticum, Artemidorus Aleniticum, Juba Læaniticum. Circuitus Arabiæ a Charace Læana colligere proditur quadragies septies centena LXX M. Juba paullo minus quadragies centenis M. putat.

41.

Plinius VI, s. 33, p. 384 : *A sinu Ælanitico alter sinus, quem Arabes Æant vocant, in quo Heroum oppidum est. Fuit et Cambysu inter Nelos et Marchadas, deductis eo ægris exercitus. Gens Tyra, Daneon portus : ex quo navigabilem alveum perducere in Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit, sexagies et bis centena mill. passuum intervallo (quod inter flumen et Rubrum mare interest) primus omnium Sesostris Ægypti rex cogitavit : mox Darius Persarum : deinde Ptolemæus sequens : qui et duxit fossam latitudine pedum centum, altitudine XL, in longitudinem XXVII mill. D passuum usque ad Fontes amaros. Ultra deterruit inundationis metus, excelsiore tribus cubitis Rubro mari comperto, quam terra Ægypti. Aliqui non eam afferunt causam, sed ne immisso mari corrumperetur aqua Nili, quæ sola potus præbet. Nihilominus iter totum terendo frequentatur a mari Ægyptio, quod est triplex : unum a Pelusio per arenas, in quo nisi calami defixi regant, via non reperitur, subinde aura vestigia operiente. Alterum vero duobus mill. passuum ultra Casium montem, quod a sexaginta mill. passuum redit in Pelusiacam viam. Accolunt Arabes Autei. Tertium a Gerrho (quod Adipson vocant) per eosdem Arabes sexaginta mill. passuum propius, sed asperum montibus, et inops aquarum. Eæ viæ omnes Arsinoen ducunt, conditam sororis nomine in sinu Charandra, a Ptolemæo Philadelpho qui primus Troglodyticen excussit, et amnem qui Arsinoen præfluit, Ptolemæum appellavit. Mox oppidum parvum est Aennum, pro quo alii Philoteram scribunt. Deinde sunt Azarei, ex Troglodytarum connubiis, Arabes feri. Insulæ : Sapirene, Scytala : mox deserta ad Myoshormon, ubi fons Tadnos. Mons Æas. Insula Jambe; portus multi. Berenice, oppidum matris Philadelphi nomine, ad quod iter a Copto diximus. Arabes Autei et Gebadei. Troglodytice, quam prisci Michoen, alii Midoen dixere. Mons Pentedactylos : insulæ Stenæ Deiræ aliquot, Halonnesi non pauciores : Cardamine, Topazos, quæ gemmæ nomen dedit. Sinus insulis refertus : ex iis quæ Mareu vocantur, aquosæ : quæ Eratonos, sitientes. Regum ii præfecti fuere. Introrsus Candei, quos Ophiophagos vocant, serpentibus vesci assueti, neque alia regio fertilior earum. Juba, qui videtur diligentissime prosecutus hæc, omisit in hoc tractu (nisi si exemplarium vitium est) Berenicen alteram, quæ Panchrysos cognominata est : et tertiam, quæ Epidires, insignem loco. Est enim sita in cervice longe procurrente, ubi fauces Rubri maris VII mill. D passuum ab Arabia distant. Insula ibi Cytis, topazium ferens et ipsa.*

42.

Idem VI, s. 34, p. 386 : *Insula Diodori et aliæ desertæ : per continentem quoque deserta : oppidum Gaza, promontorium et portus Mossylicus, quo cinnamomum devehitur. Hucusque Sesostris exercitum duxit... A Mossylico promontorio Atlanticum mare incipere vult Juba, præter Mauritanias suas Gadeis usque navigandum Coro. Cujus tota sententia hoc in loco subtrahenda non est. A promontorio Indorum, quod vocatur Lepteacra, ab aliis Drepanum, proponit recto cursu præter Exustam, ad Malchu insulam quindecies centena mill. passuum esse. Inde ad locum, quem vocant Sceneos, CCXXV M. Inde ad insulam Adanu, centum quinquaginta mill. passuum. Sic fieri ad apertum mare decies octies centena LXXV mill. passuum. Reliqui omnes propter solis ardorem navigari posse non putaverunt. Quin et commercia ipsa infestant ex insulis Arabes Ascitæ appellati, quoniam bubulos utros binos sternentes ponte piraticam exercent sagittis venenatis. Gentes Troglodytarum idem Juba tradit Therothoas a venatu dictos, miræ velocitatis : sicut Ichthyophagos, natantes seu maris animalia : Bargenos, Zageras, Chalybas, Saxinas, Syrecas, Daremas, Domozanes. Quin et accolas Nili a Syene non Æthiopum populos sed Arabum esse dicit usque Meroen. Solis quoque oppidum, quod non procul Memphi in Ægypti situ diximus, Arabas conditores habere. Sunt et qui ulteriorem ripam Æthiopiæ auferant, annectantque Africæ; ripas autem incolere propter aquam. Nos relicto cuique intelligendi arbitrio, oppida quo traduntur ordine utrinque ponemus.*

Recenset Plinius urbes in Arabiæ latere ex Bione. Deinde pergit :

Juba aliter : Oppidum in monte Megatichos, inter Ægyptum et Æthiopiam, quod Arabes Myrson vocavere. Deinde Tacompson, Aranium, Sesanium, Piden, Mamuda, Corambin, juxta eam bituminis fontem : Hammodara, Prosda, Parenta, Mama, Tessara, Gallas, Zoton, Graucomen, Emeum, Pidibotas, Hebdomecontacometas, Nomadas in tabernaculis viventes : Cysten, Pemmam, Gadaga-

len, Paloin, Primin, Nupsin, Daselin, Patin, Gambreves, Magasen, Segasmala, Cranda, Denna, Cadeuma, Thena, Batha, Alana, Macum, Scammos, Goram in insula : ab iis Abala, Androcalim, Seren, Mallos, Agocen.

Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompsos altera, sive pars prioris, Magora, Sea, Edosa, Pelenaria, Pyndis, Magusa, Bauma, Linitima, Spintum, Sydopta, Gensora, Pindicitora, Agugo, Orsima, Suasa, Maumarum, Urbim, Mulou, quod oppidum Græci Hypaton vocarunt : Pagoargas, Zamnes, unde elephanti incipiant : Mamblia, Berresa, Cetuma. (*Fuit quondam et Epis oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet, deletum.*)

43.

Plinius H. N. V, s. 10, p. 316 : *Ditionis Ægypti* (Nilus) *esse incipit a fine Æthiopiæ Syene : ita vocatur peninsula mille passuum ambitu, in qua Castra sunt latere Arabiæ : et ex adverso insulæ IV Philæ, DC M. passuum a Nili fissura, unde appellari diximus Delta. Hoc spatium edidit Artemidorus, et in eo CCL oppida fuisse : Juba CCCC M. passuum.*

44.

Idem VI, 27, s. 31, p. 377 : *Charax oppidum Persici sinus intimum, a qua Arabia Eudæmon cognominata excurrit, habitatur in colle manu facto inter confluentes, dextra Tigrin, læva Eulæum, III mill. passuum laxitate. Conditum est primum ab Alexandro Magno : qui colonis ex urbe regia Durine* (*quæ tum interiit*) *deductis, militumque inutilibus ibi relictis, Alexandriam appellari jusserat : pagumque Pellæum, a patria sua, quem proprie Macedonum fecerat. Flumina id oppidum expugnavere. Postea Antiochus restituit, quintus regum, et suo nomine appellavit. Iterumque infestatum Pasines Sogdonaci filius, rex finitimorum Arabum, quem Juba satrapen Antiochi fuisse false tradit, oppositis molibus restituit : nomenque suum dedit, e munito situ juxta, in longitudinem III mill. passuum, in latitudinem paulo minus. Prius fuit a litore stadiis decem, et maritimum etiam ipsa inde portum habuit : Juba vero prodente, L M pass. Nunc abesse a litore CXX M. legati Arabum nostrique negotiatores, qui inde venere, affirmant. Nec ulla in parte plus aut celerius profecere terræ fluminibus invectæ. Magis id mirum est, æstu longe ultra id accedente non repercussas. Hoc in loco genitum esse Dionysium, terrarum orbis situs recentissimum auctorem, constat, quem ad commentanda omnia in Orientem præmisit Divus Augustus, ituro in Armeniam ad Parthicas Arabicasque res majore filio. Non me præterit, nec sum oblitus, sui quemque situs diligentissimum auctorem visum nobis in introitu hujus operis. In hac tamen parte arma Romana sequi placet nobis, Jubamque regem, ad eundem Caium Cæsarem scriptis voluminibus de eadem expeditione Arabica.*

De Dionysio hoc Characeno aliunde parum constat. V. Bernhardy. ad Dionys. Perieg. p. 495.

45.

Idem VI, s. 31, p. 380 : *Insula Asgilia; gentes : Nocheti, Zurachi, Borgodi, Catarœi, Nomades, Flumen Cynos. Ultra navigationem incompertam ab eo latere propter scopulos tradit Juba, prætermissa mentione oppidi Omanorum Batrasabbes, et Omanæ, quod priores celebrem portum Carmaniæ fecere; item Omnæ et Athanæ quæ nunc oppida maxime celebrari a Persico mari nostri negotiatores dicunt. A flumine Canis, ut Juba tradit, mons adusto similis. Gentes Epimaranitæ; mox Ichthyophagi.*

Sequuntur quæ de animalibus, plantis, gemmis harum regionum ex Jubæ voluminibus citantur.

46.

Idem XXXII, s. 4, p. 317 : *Juba in his voluminibus, quæ scripsit ad C. Cæsarem Augusti filium de Arabia, tradit mitulos marinos ternas heminas capere. Cetos sexcentorum pedum longitudinis, et trecentorum sexaginta latitudinis in flumen Arabiæ intrasse, pinguique ejus mercatores negotiatos, et omnium piscium adipe camelos perungi in eo situ, ut asilos ab his fugent odore.*

47.

Idem VIII, 13, 13, p. 61 : *Generat eos* (dracones, a quibus elephanti expetuntur) *et Æthiopia Indicis pares, vicenum cubitorum. Id modo mirum unde cristatos Juba crediderit. Asachæi vocantur Æthiopes apud quos maxime nascuntur. Narratur in maritimis eorum quaternos quinosque inter se cratium modo implexos, erectis capitibus velificantes ad meliora pabula Arabiæ vehi fluctibus.*

48.

Idem XXXI, s. 15, p. 288 : *Juba in Troglodytis lacum, insanum malefica vi appellatum, ter die fieri amarum salsumque, ac deinde dulcem, totiesque etiam noctu, scatentem albis serpentibus vicenûm cubitorum. Idem in Arabia fontem exsi-*

lire tanta vi, ut nulla mora pondus impactum respuat.

49.

Plinius VIII, s. 45, p. 78 : *Hominum sermones imitari et mantichoram in Æthiopia auctor est Juba.*

50.

Idem XII, s. 34, p. 273, de myrrhæ arbore : *Folium olivæ, verum crispius, et aculeatum; Juba olusatri.*

51.

Idem XII, s. 31, p. 270, de thuris arboribus : *Juba rex, iis voluminibus quæ scripsit ad C. Cæsarem Augusti filium ardentem fama Arabiæ, tradit contorti esse caudicis, ramis aceræ maxime Pontici, succum amygdalæ modo emittere: talesque in Carmania apparere, et in Ægypto satas studio Ptolemæorum regnantium.* Cf. Solinus c. 33, p. 45.

52.

Idem XII, s. 40, p. 276 : *Peregrinos ipsa* (sc. Arabia) *mire odores et ad exteros petit. Tanta mortalibus suarum rerum satietas est, alienarumque aviditas... Petunt igitur in Elymæos arborem bratum... Petunt et in Carmanos arborem strobum ad suffitus, perfusam vineo palmeo accendentes. Hujus odor redit a cameris ad solum jucundus, sed aggravans capita, citra dolorem tamen. Hoc somnum ægris quærunt. His commerciis Carrhas oppidum aperuere, quod est illis nundinarium. Inde Gabbam omnes petere solebant, dierum viginti itinere, et Palæstinam Syriam: postea Characem peti cœptum ac regna Parthorum ex ea causa, auctor est Juba. Mihi ad Persas etiam prius ista portasse quam in Syriam aut Ægyptum videntur, Herodoto teste, qui tradit singula millia talentûm thuris annua pensitasse Arabes regibus Persarum.*

53.

Idem XIII, s. 7, p. 293 : *Et in Arabia languide dulces traduntur esse palmæ : quanquam Juba apud Scenitas Arabes præfert omnibus saporibus, quam vocant Dablan.*

54.

Idem XIII, s. 9, p. 296, de palmulis Thebaidis et Arabiæ : *Thebaidis fructus extemplo in cados conditur cum sui ardoris anima : ni ita fiat, celeriter exspirat : marcescitque non retostus furnis. Ex reliquo genere plebeiæ videntur. Syri et Juba tragemata appellant.*

55.

Idem XV, s. 28, p. 54 : *Juba auctor est quinquagenum cubitorum altitudine in Arabia esse eas* (unedones arbores).

56.

Idem XIII, 52, p. 314 : *Juba tradit circa Troglodytarum insulas fruticem in alto vocari Isidis crinem, corallio similem, sine foliis : præcisum mutato colore in nigrum durescere : quum cadat, frangi. Item, alium qui vocatur charitoblepharon, efficacem in amatoriis : spathalia eo facere et monilia feminas : sentire eum se capi, durarique cornus modo, et hebetare aciem ferri. Quodsi fefellerint insidiæ, in lapidem transfigurari.*

57.

Idem XXV, s. 5, p. 46 : *Et Juba in Arabia herba revocatum ad vitam hominem tradit.*

58.

Idem XII, 22, p. 266 : *Ejusdem insulæ* (Tyli) *excelsiore suggestu lanigeræ arbores alio modo quam Serum. His folia infœcunda : quæ, ni minora essent, vitium poterant videri. Ferunt cotonei mali amplitudine cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt. Arbores vocant gossympinos : fertiliore etiam Tylo minore, quæ distat X M. pass. Juba circa fruticem lanugines esse tradit, linteaque ea Indicis præstantiora. Arabiæ autem arbores, ex quibus vestes faciant, cynas vocari, folio palmæ simili.*

59.

Idem XXXIII, s. 40 : *Juba minium nasci et in Carmania tradit, Timagenes et in Æthiopia.*

60.

Idem XXV, s. 22 : *Sandaracham et ochram Juba tradit in insula Rubri maris Topazo nasci.*

61.

Idem XXXVI, s. 46 : *In Arabia quoque esse lapidem vitri modo translucidum, quo utuntur pro specularibus, Juba auctor est.*

62.

Idem XXXVII, s. 9 : *Juba auctor est et in quadam insula Rubri maris ante Arabiam sita nasci* (crystallum), *quæ Necron vocetur, et*

in ea, quæ juxta gemmam topazion ferat, cubitalemque effossam a Pythagora Ptolemæi regis præfecto.

63.

Plinius XXXVII, s. 18 p. 112 : *Æthiopici* (smaragdi) *laudantur, a Copto dierum trium itinere, ut auctor est Juba, acriter virides, sed non facile puri aut concolores.*

Idem ibid. p. 113 : *Juba est auctor smaragdum, quem cholan vocant, in Arabia ædificiorum ornamentis includi, et lapidem, quem alabastriten Ægyptii vocant. Complures vero e proximo, Laconicos in Taygeto monte erui, Medicis similes, et alios in Sicilia.*

64.

Idem XXXVII, s. 32, p. 121 : *Juba Topazon insulam in Rubro mari a continente diei navigatione abesse tradit, nebulosam et ideo quæsitam sæpe navigantibus, ex ea causa nomen accepisse. Topazin enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi. Ex hac primum importatam Berenicæ reginæ, quæ fuit mater sequentis Ptolemæi* (Philadelphi), *a Philemone præfecto regis, ac mire placuisse, et inde factam statuam Arsinoæ Ptolemæi Philadelphi uxori quattuor cubitorum, sacratam in delubro, quod aureum cognominabatur.*

65.

Idem XXXVII, s. 35, p. 122 : *India... generat et Nilion, fulgore hebeti ac brevi, et quum intueare, fallaci... Juba in Æthiopia gigni tradit in litoribus amnis, quem Nilum vocamus, et inde nomen trahere.*

66.

Ælian. N. A. XV, 8 : Ἄριστος ἄρα ὁ Ἰνδικὸς (μάργαρος) γίνεται, καὶ ὁ τῆς θαλάττης τῆς Ἐρυθρᾶς. Γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν ἔνθα ἡ Βρεττανικὴ νῆσός ἐστι· δοκεῖ δέ πως χρυσωπότερος ἰδεῖν εἶναι, τάς τε αὐγὰς ἀμβλυτέρας ἔχων καὶ σκοτωδεστέρας. Γίνεσθαι δέ φησιν Ἰόβας καὶ ἐν τῷ κατὰ Βόσπορον πορθμῷ, καὶ τοῦ Βρεττανικοῦ ἡττᾶσθαι αὐτὸν, τῷ δὲ Ἰνδῷ καὶ τῷ Ἐρυθραίῳ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀντικρίνεσθαι. Ὁ δὲ ἐν Ἰνδίᾳ χερσαῖος οὐ λέγεται φύσιν ἔχειν ἰδίαν, ἀλλὰ ἀπογέννημα εἶναι κρυστάλλου, οὐ τοῦ ἐκ τῶν παγετῶν συνισταμένου, ἀλλὰ τοῦ ὀρυκτοῦ. Fortasse antecedentia ex eodem Juba fluxerunt. Ceterum v. Schneider. et Jacobs. ad h. l.

67

Plinius IX, s. 56, p. 123 : *Juba tradit Arabicis concham esse similem pectini insecto, hirsutam echinorum modo; ipsum unionem in carne, grandini similem.* Cf. fr. 1 Androsthenis, ex quo Juba hausisse videtur.

68.

PHYSIOLOGA.

Fulgentius Myth. II, 4 : *Concha etiam marina pingitur* (Venus) *portari, quod hujus generis animal toto corpore simul aperto in coitu misceatur, sicut Juba in Physiologis refert.* — « Cod. Leid. *concham... portare.* Pertinet huc quod Hieroglyph. lib. II refert Horus : *Hominem junctum mulieri significantes conchas pisces pingunt. Ipsæ enim in conchis genitæ paullo post in ipsis conchis mutuo junguntur.* Nec alio, opinor, respexit Gallienus imperator in Epithal. : *Brachia non hederæ, non vincant oscula conchæ* » Munck. Ex hoc opere fortasse petitum est fragm. de avibus Diomedeis, sicuti alia nonnulla, quæ de animalibus Libyæ in Libycis commemoravimus.

68. a.

Plinius X, s. 61, p. 177 : *Nec Diomedeas præteribo aves : Juba catarractas vocat, eis esse dentes oculosque igneo colore, cetero candidis, tradens. Duos semper iis duces : alterum ducere agmen, alterum cogere. Scrobes excavare rostro, inde crate consternere, et operire terra, quæ ante fuerit egesta : in his fœtificare. Fores binas omnium scrobibus : orientem spectare, quibus exeant in pascua : occasum quibus redeant. Alvum exoneraturas subvolare semper, et contrario flatu. Uno hæ in loco totius orbis visuntur, in insula, quam diximus nobilem Diomedis tumulo atque delubro, contra Apuliæ oram, fulicarum similes. Advenas barbaros clangore infestant, Græcis tantum adulantur, miro discrimine, velut generi Diomedis hoc tribuentes; ædemque eam quotidie pleno gutture madentibus pennis perluunt atque purificant : unde origo fabulae, Diomedis socios in earum effigies mutatos.*

66.

Optimus Indicus et in mari Rubro procreatus existimatur. Idem in occiduo Oceano, ubi insula Britannia est, nascitur, sed is magis fulvi coloris est, minusque splendidus. Juba in Bosporo etiam freto nasci scribit, qui et Britannicis inferiores sint, et cum Indicis ac Erythræis nullo modo comparandi. Indicus terrenus dicitur naturam habere non propriam, sed fœtura esse crystalli, non gelu concrescentis, sed fossitii.

69.

Geoponic. XV, 2, p. 1069 ed. Nicl. : Ἰόβας δ' ὁ βασιλεὺς Λιβύων ἐν λάρνακι ξυλίνῃ φησὶ δεῖν ποιεῖσθαι μελίσσας. Fortasse Juba etiam De re rustica scripsit.

ΠΕΡΙ ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΩΝ.

70.

LIBER SECUNDUS.

Photius cod. 161, p. 103, a, 30 Bekk., Sopatrum dicit librum primum Eclogarum concinnasse ex Apollodori Περὶ θεῶν opere, ex Athenæo καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου λόγου τῶν Περὶ γραφικῆς Ἰόβα.

71.

Harpocratio v. Πολύγνωτος. Περὶ Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου, Θασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας ἤτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἔγραψε προῖκα, ἤ, ὡς ἕτεροι, τὰς ἐν τῷ θησαυρῷ καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφὰς, ἱστορήκασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ ζωγράφων καὶ Ἰόβας ἐν τοῖς Περὶ γραφικῆς.

72.

E LIBRO OCTAVO.

Harpocratio : Παρράσιος. Ὅτι μὲν ζωγράφος Παρράσιος, παντὶ δῆλον. Ἰόβας δὲ ἐν η' Περὶ ζωγράφων διεξέρχεται τὰ περὶ τὸν ἄνδρα, φησὶ δ' αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ μαθητὴν Εὐήνορος, Ἐφέσιον δὲ τὸ γένος.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

73.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus IV, p. 175, D : Καὶ τὸ τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν τετάρτῳ Θεατρικῆς ἱστορίας Σύρων εὕρημά φησιν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. Cf. Hesychius : Σαμβύκη, οὐ μόνον τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὗ μέμνηται Ἰόβας, ἀλλὰ καὶ πολιορκητικὸν, οὗ Βίτων.

Idem ib. : Ἰόβας μὲν γὰρ ἐν τῷ προειρημένῳ συγγράμματι Αἰγυπτίους φησὶ λέγειν τὸν μόναυλον Ὀσίριδις εἶναι εὕρημα, καθάπερ καὶ τὸν καλούμενον φώτιγγα πλαγίαυλον. Cf. Neanthes fr. 5.

74.

Hesych. : Κλώπεια, ὄρχησίς τις, ὡς Ἰόβας ἐν τετάρτῳ Θεατρικῶν.

75.

LIBER DECIMUS SEPTIMUS.

Photius cod. 161, p. 104, b, 35 : Sopater Eclogarum librum undecimum collegit tum ex aliis operibus tum ἐκ τῆς Ἰόβα τοῦ βασιλέως Θεατρικῆς ἱστορίας ἑπτακαιδεκάτου λόγου.

76.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 1175 : Βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν ὄρχημα ὄκλασμα καλεῖται, περὶ οὗ Ἰόβας μακρὸν πεποίηται λόγον ἐν τοῖς Περὶ τῆς θεατρικῆς ἱστορίας, ὥστε λελύσθαι τὴν Σελεύκου πρότασιν. Προτείνει γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτατικῷ τὸ Περσικὸν ὄρχημα.

« Βάρβαρον καὶ φυσικὸν ᾆσμα. Καὶ Περσικὸν ὄρχημα, Suidas reliqua scholii parte omissa. Cod. Rav. : καὶ Περσικὸν τὸ κλάσμα καλεῖται καὶ τὸ Περσικὸν ὄρχημα. De voce ὄκλασμα cf. Pollux IV, 100,

---

69.

Juba rex Libyæ apes facere in arca lignea jubet.

DE PICTURA ET PICTORIBUS.

71.

De Polygnoto pictore, Thasio genere, Aglaophontis filio et discipulo, qui ab Atheniensibus civitate donatus est, quod gratis picturis ornavit Pœcilen porticum, sive secundum alios, Thesaurum et Anaceum, præter alios exposuerunt Artemon in libris De pictoribus et Juba in opere De pictura.

72.

Parrhasius pictor fuit, uti inter omnes constat. Juba, qui libro octavo De pictoribus de hoc viro exponit, eum fuisse dicit filium et discipulum Euenoris, Ephesium genere.

HISTORIA SCENICA.

73.

Triangulum quoque Juba quarto libro Historiæ scenicæ Syrorum inventum esse ait, quemadmodum etiam *Sambucam* qui *Lyrophœnix* vocatur.

Juba in libro modo laudato ait Ægyptios dicere esse *monaulum* Osiridis inventum, pariterque *photingem*, qui vocatur, quæ obliqua tibia est.

74.

Clopea, saltatio quædam, teste Juba in quarto De rebus scenicis.

76.

Oclasma barbarica Persarum saltatio vocatur, de qua multus est Juba in libris Historiæ scenicæ.

de quo loco dixi ad Aristoph. fragm. 321. DINDORF. Fritzschius malebat βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τὸ ὄκλασμα καλεῖται, καὶ ἔστι Περσικὸν ὄρχημα. — θεατρικῆς] ἰατρικῆς codex. Emendavit Dindorf.

77.

Athenæus IV, p. 183, C : Τὸ δὲ ψαλτήριον, ὥς φησιν Ἰόβας, Ἀλέξανδρος ὁ Κυθήριος συνεπλήρωσε χορδαῖς, καὶ, ἐγγηράσας τῇ Ἐφεσίων πόλει, ὡς σοφώτατον τῆς ἑαυτοῦ τέχνης τουτὶ τὸ εὕρημα ἀνέθηκεν ἐν Ἀρτέμιδος. Μνημονεύει δ' ὁ Ἰόβας καὶ τοῦ λυροφοίνικος καὶ τοῦ ἐπιγονείου, ὃ νῦν, εἰς ψαλτήριον ὄρθιον μετασχηματισθὲν, διασώζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν. Ἦν δ' ὁ Ἐπίγονος φύσει μὲν Ἀμβρακιώτης, δημοποίητος δὲ Σικυώνιος· μουσικώτατος δ' ὤν, κατὰ χεῖρα δίχα πλήκτρου ἔψαλλε.

78.

Proverb. Appendix I, 56 in Parœmiogr. ed. Leutsch. et Schneidew. p. 387 : Βλίτυρι καὶ σκινδαψός· ταῦτα παραπληρώματα λόγων, εἰσὶ δὲ καὶ παροιμιώδη. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον λέγει μουσικὸν, τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα.

« Eadem cod. Vat. I, 14. Bodl. 237. Hesych., Suidas et Etym. M. s. v. βλίτυρι et βλήτυρι. Conf. de his verbis effutitiis Reiffium ad Artem. IV, 2, 9, Lobeck. Aglaoph. p. 1331, Schol. Basilii in *Notices et Extr. de la Bibl. du roi* XI, 137. Archigeni has voces tribuit Galenus Diff. Pulss. III, 3. Add. Fabric. ad Sext. Emp. 482 Menag. Ad Diog. VII, 15, 7, Müller. ad Festum p. 356. » LEUTSCH Cf. Dindorf. in St. Thes. v. Βλίτυρι.

79.

Athenæus IV, p. 177, A : Τῶν δ' ἐλύμων αὐλῶν μνημονεύει καὶ Καλλίας ἐν Πεδήταις. Ἰόβας δὲ τούτους Φρυγῶν εἶναι εὕρημα, ὀνομάζεσθαι δὲ καὶ σκυταλίας, κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους. Χρῆσθαι δ' αὐτῶν καὶ Κυπρίους φησὶ Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν Θηραμένει.

80.

Idem IV, p. 182, E : Θηβαίων δ' εὕρημά φησιν εἶναι Ἰόβας τὸν ἐκ νεβροῦ κώλων κατασκευαζόμενον αὐλόν.

81.

Idem I, p. 15, A : Ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων· ἢ ὅτι εὑρετὴς αὐτῆς, ὥς φησιν Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος, Φαινέστιος ὁ παιδοτρίβης. Καὶ Ἀντιφάνης· « Φαινίνδα παίζων ἧεις ἐν Φαινεστίου. »

Jubam probabiliter intellexit schol. in Demosth. De f. leg. p. 151 ed. Dobson. : Λέγει ὁ τὰς Θεατρικὰς ἱστορίας συγγράψας, διὰ τοῦτο τοῖς τριταγωνισταῖς τὰς ὑποκρίσεις τῶν δυναστευόντων παρέχεσθαι, ἐπειδὴ ἧττόν ἐστι παθητικὰ καὶ ὑπέρογκα.

82.

Athenæus XIV, p. 660, E : Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος Κλείδημος φῦλον ἀποφαίνει μαγείρων ἐχόντων δημιουργικὰς τιμὰς, οἷς καὶ τὸ πλῆθος ἐνεργεῖν ἔργον ἦν. Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ Ἀθηνίων (Ἀθηνικῶν? Dindf.) ἐν Σαμόθραξιν, ὥς φησιν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα διὰ τούτων·

Οὐκ οἶσθ', ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη
πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προσενήνεχθ' ὅλως;
B. Τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; A. Πάνυ γε, βάρβαρε.
Τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου
ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα καὶ τῆς δυσχεροῦς
ἀλληλοφαγίας, ἤγαγ' εἰς τάξιν τινὰ,
καὶ τουτονὶ περιῆψεν ὃν νυνὶ βίον
ζῶμεν. B. Τίνα τρόπον; A. Πρόσεχε, κἀγώ σοι φράσω.
Ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχνῶν,
γενόμενος ἄνθρωπός τις οὐκ ἀβέλτερος
θύσας ἱερεῖον πρῶτος ὤπτησεν κρέας.

77.

Psalterium, ut Juba ait, Alexander Cytherius perfectius reddidit aucto fidium numero : et postquam in Ephesiorum urbe consenuit, instrumentum illud, ut solertissimum artis suæ inventum, in Dianæ templo consecravit. Meminit vero Juba etiam *lyrophœnicis*, et *epigonii*, quod hodie quidem in psalterium rectum transformatum, servat tamen nomen ejus qui primus illo usus est. Fuit autem Epigonus nativitate quidem Ambraciota, civitate vero donatus a Sicyoniis, apud quos vitam agebat : qui, quum musicus esset peritissimus, nuda manu absque pectine fides pulsabat.

78.

Blityri et Scindapsus, de verbis inanibus et superfluis dicitur proverbialiter. Juba *Scindapsum* proprie esse dicit instrumentum musicum, *blityri* soni chordarum imitationem.

79.

Elymarum vero tibiarum etiam Callias meminit in Vinctis. Juba vero has Phrygum esse ait inventum, et *scytalias* quoque vocari ob crassitiem, qua sunt scytalis similes. Uti vero illis etiam Cyprios ait Cratinus junior in Theramene.

80.

Thebanorum inventum Juba ait esse illud tibiarum genus, quæ ex hinnulorum cruribus conficiuntur.

81.

Phœninda, pilæ ludus, nomen habet a projectione ludentium, sive quod inventor ejus, ut Juba Maurus ait, Phanæstius fuerat, exercitiorum magister.

82.

Haud absurde Athenion in Samothracibus, ut ait Juba, coquum inducit de natura (rerum ac hominis) sic disputantem :

A. Nescisne eam artem quam nos profitemur coqui
pietatis rebus contulisse plurimum?
B. Estne illa vero tanti? A. Certe est, barbare!
Namque a ferinis perfidiosis moribus
nos liberavit illa, et a sese invicem
edendi rabie ad sanam duxit regulam,
et eum ipsum quo nunc utimur vitæ modum
imposuit. B. At quo pacto? A. Jam attende, eloquar.
Pastus ex homine atque alia crebruerant mala;
quum quidam exortus ingenio excellens homo
mactare cœpit victimam, carnem ignibus

Ὡς δ' ἦν τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν,
αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκήματα
θύοντες ὤπτων. Ὡς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς
ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης
ἐπὶ πλεῖον ηὖξον τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
Ὅθεν ἔτι καὶ νῦν τῶν πρότερον μεμνημένοι
τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσιν φλογὶ,
ἅλας οὐ προσάγοντες· οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν ἐξευρημένοι.
Ὡς δ' ἤρεσ' αὐτοῖς ὕστερον, καὶ τοὺς ἅλας
προσάγουσιν ἤδη, τῶν ἱερῶν γεγραμμένων,
τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας,
τὸ προσφιλοτεχνεῖν, διά τε τῶν ἡδυσμάτων
ἐπὶ πλεῖον αὔξειν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
B. Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος.
A. Μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον
προϊόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·
ἐρίφιον ἐτακέρωσε, πνικτῷ διέλαβεν,
περικομματίῳ διεγίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ,
ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν οὐδ' ὁρώμενον,
λάχανον, τάριχος πολυτελὲς, χόνδρον, μέλι.
Ὡς πολύ τι διὰ τὰς ἡδονὰς, ἃς νῦν λέγω,
ἀπεῖχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἔτι νεκροῦ,
αὑτοῖς ἅπαντες ἠξίουν συζῆν, ὄχλος
ἠθροίζετ', ἐγένονθ' αἱ πόλεις οἰκούμεναι
διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικήν.
B. Ἄνθρωπε χαῖρε, περὶ πόδ' εἶ τῷ δεσπότῃ.
A. Καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
σπονδὰς ποιοῦμεν, τῷ μάλιστα τοὺς θεοὺς
ἡμῖν ὑπακούειν, διὰ τὸ ταῦθ' εὑρηκέναι
τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.
B. Ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν ἀφεὶς παῦσαι λέγων.
A. Ἥμαρτον. B. Ἀλλὰ δεῦρό μοι ξυνείσθι
ἐμοὶ, τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβών.

V. Meinek. Comic. fr. tom. IV, p. 557 sq.

Aliunde de Athenione comico non constat; et de ætate ejus nihil decernit Meinekius. Suspicor apud ipsum Jubam Athenionem degisse, eundemque esse cum eo, cujus in seq. fragmento mentio fit.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

83.

Athenæus VIII, p. 343, E: Ὀψοφάγος δ' ἦν καὶ Λεοντεὺς ὁ Ἀργεῖος τραγῳδὸς, Ἀθηνίωνος μὲν μαθητὴς, οἰκέτης δὲ γενόμενος Ἰόβα τοῦ Μαυρουσίων βασιλέως, ὥς φησιν Ἀμάραντος ἐν τοῖς Περὶ σκηνῆς, γεγραφέναι φάσκων εἰς αὐτὸν τόδε τὸ ἐπίγραμμα τὸν Ἰόβαν, ὅτε κακῶς τὴν Ὑψιπύλην ὑπεκρίνατο·

Μή με Λεοντῆος τραγικοῦ κιναρηφάγου ἦθος
  λεύσσων Ὑψιπύλης ἐς κακὸν ἦτορ ὅρα.
Ἤμην γάρ ποτ' ἐγὼ Βάκχῳ φίλος, οὐδέ τιν' ὧδε
  γῆρυν χρυσολόβοις οὔασιν ἠγάσατο.
Νῦν δέ με χυτρόποδες, κέραμοι καὶ ξηρὰ τάγηνα
  χήρωσαν φωνῆς, γαστρὶ χαριζόμενον.

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ.

84.

Athenæus IV, p. 170, E: Ζητητέον δὲ, εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν εἶναί φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρούκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου, ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος·

Εἰς αὔριόν με δεῖ λαβεῖν αὐλητρίδα·
τραπεζοποιὸν δημιουργὸν λήψομαι.
Ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξ ἀγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

---

assare. Quæ quum humana saperet suavius,
esu abstinuerunt mutuo, assarunt diis
mactatas pecudes. Experimentum sui
semel ut voluptas dederat, hinc facto initio
artem coquendi in majus majusque auxerunt.
Unde et nunc, memores morum qui fuerant prius,
quæ dis sacrantur exta tradunt ignibus
sale non adhibito: nam principio non erat
usus saliendi ad conditurain cognitus.
Sed et hoc post illa placuit: inde jam salem
cibis adhibent; licet deorum in honoribus
priscos ritus servantes. Atque hoc unicum
nobis salutis exstitit primordium,
quod studio accenso ars semper consummatior
fieret coquendi, multis suavitatibus.
B. Profecto hic nobis alter est Palæphatus.
A. Ergo paulatim procedente tempore
omasum farctum nescio quis intulit,
tenerumque coctum cum suo sibi succo hædulum
inclusit in pericomma. [B.] Ad cantum tibiæ?
[A.] Piscem ambierunt, ut nequiret conspici,
alicula, salsamentum, mella, olusculum.
Quum propter has, quas dixi, delicias procul
abessent cuncti a carnis humanæ esibus,
sociare vitam libuit, populi colligi
cœpere, passim surrexerunt oppida:
artis quæ, ut dixi, nostræ sunt beneficia.
B. Salve homo mihi: perapte convenis hero.
A. Nos auspicamur, nos sacrificamus coqui,
nos et libamus; quia di nobis maxime
sunt obsequentes, qui res tantas reperimus,
quibus adjuti homines ævum recte degerent.
B. De pietate quidem quod ais, mitte dicere.
A. Peccavi. B. Hic igitur mecum tu cibum cape:
mox intus recte, tibi quæ tradentur, para.

83.

Obsonii lurco fuit etiam Leonteus Argivus, tragœdus, Athenionis discipulus, domesticus Jubæ regis Mauritaniæ, ut tradit Amarantus in libro De scena; ubi ait quum Hypsipylen male egisset, scripsisse in eum Jubam tale epigramma:

Leontei tragici cinaræ lurconis ingenium
  spectaturus, ne Hypsipyles ægrum pectus respice.
Fui enim ego quondam Baccho carus, nec ille sonos
  cujusquam auro-perculsis auribus probavit.
Nunc me vero pediculatæ ollæ siccæque sartagines
  privarunt voce, ventri gratificantem.

84.

Quærendum etiam, sitne idem τραπεζοποιός et τραπεζοκόμος. Juba enim rex, in Similitudinibus, eundem ait esse τὸν τραπεζοκόμον et eum quem *structorem* Romani vocant; citatque ex Alexandri fabula, cui titulus Compotatio, hæc verba:

In crastinum me sumere oportet tibicinam:
τραπεζοποιὸν, artificem, sumam:
ad hoc me herus ex agro huc misit.

Ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας.

85.

E LIBRO QUINTODECIMO.

Hesych. : Κάρτη, εἶδος ἱματίου· παρὰ Ἰὼϐ (Ἰόϐᾳ Scal.) ἐν πεντεκαιδεκάτῳ Περὶ ὁμοιοτήτων.

Cf. Hesych. : Κόρτην· Πάρθοι ἐσθῆτα καλοῦσιν, ἣν λαμϐάνουσι παῖδες εἰς ἄνδρας ἀφικόμενοι (ut Romani prætextam virilem).

ΠΕΡΙ ΦΘΟΡΑΣ ΛΕΞΕΩΣ.

86.

E LIBRO SECUNDO.

Photius et Suidas : Σχομϐρίσαι, παρὰ Ἰόϐᾳ ἐν β′ Φθορᾶς λέξεως, παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος ἀποδίδοται καὶ κατὰ τὸ ἦτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος ὡς ψόφον ἐργάσασθαι. Cf. Hesych. v. ῥαθαπυγίζειν.

87.

Etym. M. p. 277, 38 : Διόνυσος... οἱ δὲ Δεύνυσον, ἐπειδὴ βασιλεὺς ἐγένετο Νύσσης· δεῦνον δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοὶ, ὡς Ἰόϐας.

88.

Hesych. Βρίγες, οἱ μὲν Φρύγες· οἱ δὲ βάρϐαροι· οἱ δὲ σολοικισταί· Ἰόϐας δὲ ὑπὸ Λυδῶν φαίνεται (scr. ἀποφαίνεται) Βρίγα λέγεσθαι τὸν ἐλεύθερον.

SEDIS INCERTÆ.

89.

Hesych. : Κυλικίας, ἰδιώτης, ἀπὸ τόπου. Ἰόϐας. Quæ quorsum spectent nescio. Κυλίκας locum in Illyria e Polemone memorat Athenæus XI, p. 462, B. Num de eodem etiam Hesychii glossa intelligenda? Cogitari possit de Callicranibus (de quibus v. Athenæus l. l.) vel de Siculis Cillicyriis, quod utrumque erat genus *helotum*. Quare nescio an pro ἰδιώτης in suspecta hac glossa olim fuerit εἵλωτες.

90.

Hesych. : Τερέϐινθος, πόλις. Ἰὼϐ (Ἰόϐας?). Terebinthus urbs Hebræorum. Vid. interpretes.

91.

Herodian. p. 13, 30 : Κάνωϐος. Οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαϐὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ κάνωϐος· τὸ γὰρ παρὰ τοῦ Ἰώϐᾳ (sic) κείμενον βαρϐαρικὸν ὄνομα ναϐωμὸς διὰ τοῦ μ γράφεται.

Jubæ nomen Dindorfius reponendum suspicatur ap. Herodian. p. 11, 19, ubi codex : Ἀγροιῶτας ἀπὸ Λιϐυχῶν. Quem locum vide in fragmentis *Agrœtæ*.

Servius ad Virg. Æn. V, 522 *objicitur*] *Superius* (*IV*, 549) *de his particulis secundum Jubam artigraphum tractavimus.*

Ad lib. IV, 549 Servius ita : Ob *naturaliter brevis est sicut et* re *et* ad; *sed plerumque producuntur hac ratione : obicio, reicio, adicio; i habent vocalem sequentem quæ per declinationem potest in consonantem transire; ut objeci, rejeci. Ergo etiam antequam transeat, interdum fungitur officio consonantis, et præcedentem longam facit.*

Priscianus De metris Terent. p. 235, ex Asmonio : *Juba ideo in secundo et quarto et sexto loco iambos non recepit nisi a brevi incipientes, quia in his locis feriuntur per conjugationem pedestrium metrorum. Et vult extrema pars pedum iambicorum celerior esse quomodo et ipsi iambi.*

Serioris ævi grammaticum h. l. laudari neque cum Juba rege confundendum censent Vossius et Sevinus. Quod neque affirmare neque negare ausim; etsi nihil impedit quominus Juba de lingua latina scripserit latine.

In codice Palatino n°. 129, qui ἐκλογὰς ἐκ διαφόρων συγγραφέων continet, secundum *Recensionem codd. qui ex universa bibl. Vaticana selecti,* etc. (Lipsiæ 1803), inter alia inesse dicuntur Excerpta ex Theodoreto, Thucydide, *Joba,* Hippocrate, etc.

Vocant autem τραπεζοποιὸν eum, qui et mensas et alia curabat, ut ordine administrarentur.

85.

Carte, pallii genus, teste Juba libro decimo quinto De similitudinibus.

DE DICTIONIS CORRUPTIONE.

86.

Σχομϐρίσαι. Juba libro secundo De corruptione dictionis vocem hanc significare dicit genus lascivi ludi; quum quis planta pedis imum ventrem feriens strepitum edit.

87.

Dionysus.. secundum nonnullos proprie est *Deunysus*, id est *rex Nysæ;* nam *deunum* Indi regem dicunt, teste Juba.

88.

Briges. Juba demonstrat *Brigem* a Lydis dici liberum.

89.

Cylicias, privati (?) nomen, a loco quodam.

90.

Terebinthus, urbs; Juba.

91.

Nabomus, Ναϐωμὸς, nomen barbaricum, apud Jubam occurrit.